

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ทักษะของผู้ปกครองต่อการรับมือในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) เป็นการศึกษาเชิงสำรวจและเชิงคุณภาพ โดยให้ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร จำนวน 186 คน ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ปกครองของเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาตั้งเดือน จำนวน 6 คน ผลการศึกษานำเสนอด้วยตารางประกอบการบรรยาย ดังนี้

1. ผลการศึกษาเชิงสำรวจที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 186 คน แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุตรหลาน โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ส่วนที่ 3 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ส่วนที่ 4 ทักษะต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นอื่น ๆ

2. ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ กรณีศึกษา จำนวน 6 คน

ผู้ศึกษาทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป และทักษะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

2.1 พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

2.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

2.3 ทักษะต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

3. การทดสอบสมมติฐาน ผู้ศึกษาทำการทดสอบสมมติฐาน โดยการใช้สถิติ t-test Independent, F-test หรือ One-way Anova แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4. อภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษาเชิงสำรวจ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 4.1

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ
ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ย จำนวนบุตรหลาน
และความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 186)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	103	55.4
ชาย	83	44.6
รวม	186	100
อายุ		
40-44 ปี	45	24.2
30-34 ปี	38	20.4
35-39 ปี	36	19.4
45-49 ปี	24	12.9
ไม่ตอบ	16	8.6
50-54 ปี	11	5.9
55-59 ปี	10	5.4
60 ปีขึ้นไป	6	3.2
รวม	186	100
สถานภาพ		
สมรส	96	51.6
โสด	37	19.9
หย่าร้าง	36	19.4
แยกกันอยู่	12	6.5
หม้าย	5	2.7
รวม	186	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 186)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	87	46.8
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	48	25.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. หรือเทียบเท่า	29	15.6
ปริญญาตรี	10	5.4
ปวส./อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	7	3.8
ต่ำกว่าประถมศึกษา	3	1.6
ไม่ได้เรียนหนังสือ	2	1.1
รวม	186	100
อาชีพ		
รับจ้างทั่วไป	80	43.0
ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	39	22.0
พนักงานเอกชน / ลูกจ้าง	35	18.8
เกษตรกร	13	7.0
อื่น ๆ	11	5.9
รับราชการ	8	4.3
รวม	186	100
รายได้เฉลี่ยของครอบครัว		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	102	54.8
10,000-15,000 บาท	56	30.1
15,001-20,000 บาท	17	9.1
ไม่ตอบ	5	2.7
20,001-25,000 บาท	2	1.1
30,001-35,000 บาท	2	1.1
25,001-30,000 บาท	1	0.5
มากกว่า 35,001 บาท	1	0.5
รวม	186	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 186)	ร้อยละ
จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดู		
2-3 คน	115	61.8
1 คน	34	18.3
4-5 คน	27	14.5
6-7 คน	5	2.7
ไม่ตอบ	4	2.2
8 คนขึ้นไป	1	0.5
รวม	186	100
ความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัว		
บิดา / มารดา	134	72
ลุง / ป้า / น้ำ / อา	22	11.8
พี่น้อง	17	9.1
ตา / ยาย / ปู่ / ย่า	6	3.2
ผู้อุปการะ / ผู้ปกครอง	6	3.2
ไม่ตอบ	1	0.5
รวม	186	100

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 55.4 และเพศชาย จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6

อายุของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 40-44 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 รองลงมา อายุ 30-34 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 อายุ 35-39 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 อายุ 45-49 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 อายุ 50-55 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 และอายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 โดยมีผู้ไม่ตอบจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สมรส จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 รองลงมา โสด จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 19.9 หย่าร้าง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 แยกกันอยู่ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และหม้าย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 รองลงมาจบมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.8 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. หรือเทียบเท่า จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ระดับปริญญาตรี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 ระดับปวส./อนุปริญญาหรือเทียบเท่า จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ต่ำกว่าประถมศึกษา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และไม่ได้เรียนหนังสือ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

อาชีพของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับจ้างทั่วไป จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 43 รองลงมาคือค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 พนักงานเอกชน / ลูกจ้าง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 เกษตรกร จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7 อื่น ๆ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 และรับราชการ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

รายได้เฉลี่ยของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 รองลงมา 10,000-15,000 บาท จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 30.1 15,001-20,000 บาท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 20,001-25,000 บาท และ 30,001-35,000 บาท มีจำนวนเท่ากัน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 และ 25,001-30,000 บาท และมากกว่า 35,001 บาท มีจำนวนเท่ากัน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 โดยมีผู้ไม่ตอบ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีบุตรหลาน 2-3 คน จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 1 คน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.3 4-5 คน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 6-7 คน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และ 8 คนขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 โดยมีผู้ไม่ตอบ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ความเกี่ยวพันกับเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบิดา / มารดา จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 72 รองลงมาเป็นลุง / ป้า / น้า / อา จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 เป็นพี่น้อง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 เป็นตา / ยาย / ปู่ / ย่า และผู้อุปการะ / ผู้ปกครอง จำนวนเท่ากัน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 โดยมีผู้ไม่ตอบ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุตรหลาน

ตารางที่ 4.2

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อพฤติกรรมของบุตรหลาน

พฤติกรรมของบุตรหลาน	ใช่	ไม่ใช่
- คบหาบุคคลหรือกลุ่มคนที่รวมตัวกันมั่วสุม เพื่อก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี	88 (47.6)	97 (52.4)
- เสพสุรา บุหรี่ เสพยาเสพติดให้โทษหรือของมึนเมาอย่างอื่น เข้าไปในสถานที่เฉพาะ เพื่อการจำหน่ายหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ร้านยาดอง	77 (41.4)	109 (58.6)
- คบหาบุคคลที่ประกอบอาชีพที่ขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี	55 (32.4)	115 (67.6)
- ไม่เข้าเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ	50 (27.2)	134 (72.8)
- อาศัยอยู่กับบุคคลที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษหรือให้บริการทางเพศ	42 (22.7)	143 (77.3)
- ต่อต้านหรือท้าทายคำสั่งสอนของผู้ปกครองจนผู้ปกครองไม่อาจอบรมสั่งสอนได้	41 (22.4)	142 (77.6)
- ประกอบอาชีพหรือกระทำการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบด้วยกฎหมาย หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี	31 (17.3)	148 (82.7)
- มั่วสุมในลักษณะที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น	26 (14.1)	159 (85.9)
- เที่ยวในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เช่น ดิสโก้เทค ผับ คาเฟ่ อาบอบนวด ฯลฯ	25 (13.4)	161 (86.6)
- เร่ร่อนไปตามสถานที่ต่าง ๆ โดยไม่มีที่พักเป็นหลักแหล่งที่แน่นอน	24 (13.0)	161 (87.0)
- เล่นการพนันหรือมั่วสุมในวงการพนัน	20 (11.0)	161 (89.0)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

พฤติกรรมของบุตรหลาน	ใช่	ไม่ใช่
- ถูกทอดทิ้งหรือปล่อยปละละเลยให้อยู่ในสภาพแวดล้อมอันอาจชักนำไปในทางเสียหาย	20 (11.0)	162 (89.0)
- เร่ร่อนขอทานหรือกระทำการส่อไปในทางขอทาน โดยลำพังหรือโดยมีผู้บังคับ ชักนำ ยุยง หรือส่งเสริม	7 (3.8)	179 (96.2)
- ประพฤติตนไปในทางชั่วช้า หรือส่อไปในทางลามกอนาจารในที่สาธารณะ	6 (3.2)	179 (96.8)
- ประพฤติตนเกเรหรือข่มเหงรังแกผู้อื่น	5 (2.7)	181 (97.3)
- ซื้อหรือขายบริการทางเพศ เข้าไปในสถานการค้าประเวณีหรือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี	3 (1.6)	182 (98.4)

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อพฤติกรรมของบุตรหลานว่ามีพฤติกรรมรวมตัวกันมั่วสุม เพื่อก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีมากที่สุด จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมา คือ เสพสุรา บุหรี่ เสพยาเสพติดให้โทษหรือของมีเมาอย่างอื่นเข้าไปในสถานที่เฉพาะ เพื่อการจำหน่ายหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ร้านยาตอง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 คบหาบุคคลที่ประกอบอาชีพที่ขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 ไม่เข้าเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 อาศัยอยู่กับบุคคลที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษหรือให้บริการทางเพศ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 ต่อต้านหรือทำลายคำสั่งสอนของผู้ปกครอง จนผู้ปกครองไม่อาจอบรมสั่งสอนได้ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 22.4 ประกอบอาชีพหรือกระทำการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบด้วยกฎหมาย หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 มั่วสุมในลักษณะที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 เที่ยวในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เช่น ดิสโก้ เคาท์ คาเฟ่ อาบอบนวด ฯลฯ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 เร่ร่อนไปตามสถานที่ต่าง ๆ โดยไม่มีที่พักเป็นหลักแหล่งที่แน่นอน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 เล่นการพนันหรือมั่วสุมในวง

การพนันและถูกทอดทิ้งหรือปล่อยปละละเลยให้อยู่ในสภาพแวดล้อมอันอาจชักนำไปในทางเสียหาย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 เวิร์นขอทานหรือกระทำการส่อไปในทางขอทาน โดยลำพังหรือโดยมีผู้บังคับ ชักนำ ยุยง หรือส่งเสริม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ประพฤติตนไปในทางขู่สาว หรือส่อไปในทางลามกอนาจารในที่สาธารณะ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ประพฤติตนเกรหรือข่มเหงรังแกผู้อื่น จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และซื้อหรือขายบริการทางเพศ เข้าไปในสถานการค้าประเวณีหรือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3

จำนวนและร้อยละ พฤติกรรมของบุตรหลาน

พฤติกรรมของบุตรหลาน	จำนวน	ร้อยละ
บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด	154	82.8
บุตรหลานไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด	32	17.2
รวม	186	100

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าบุตรหลานของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงตามกฎหมายกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 82.8 และไม่มีพฤติกรรมเสี่ยง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงที่บุตรหลานของกลุ่มตัวอย่างประพฤติน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมรวมตัวกันมั่วสุม เพื่อก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี และพฤติกรรมเสี่ยงที่บุตรหลานของกลุ่มตัวอย่างประพฤติน้อยที่สุดคือ ซื้อหรือขายบริการทางเพศ เข้าไปในสถานการค้าประเวณีหรือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	ไม่ตอบ	คำตอบที่ถูกต้อง
- พระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแลคุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กมากยิ่งขึ้น	175 (95.1)	9 (4.9)	-	ใช่
- เด็กสามารถเข้าไปในสถานที่เล่นการพนันได้โดยไม่ผิดกฎหมาย หากบิดา มารดาเป็นผู้พาเข้า	171 (91.9)	15 (8.1)	-	ไม่ใช่
- การคุ้มครองเด็กตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องการใช้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและประชาชน	168 (91.3)	16 (8.7)	2	ใช่
- วัตถุประสงค์ของการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน	163 (90.6)	17 (9.4)	6	ใช่
- พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้ผู้ปกครองต้องมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูอบรม สั่งสอนและพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองของตนตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น	162 (87.1)	24 (12.9)	-	ใช่
- ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก	161 (87.0)	24 (13.0)	1	ใช่

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	ไม่ตอบ	คำตอบ ที่ถูกต้อง
- ความหมายของ “เด็ก” ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์	160 (87.0)	24 (13.0)	2	ใช่
- บิดา มารดา สามารถพาเด็กไปขอทานเพื่อช่วยหารายได้ให้แก่ครอบครัวได้โดยไม่ผิดกฎหมาย	158 (86.3)	25 (13.7)	3	ไม่ใช่
- พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติมีอำนาจในการแยกตัวเด็กจากบิดามารดาโดยเร็ว หากพบเห็นหรือประสบพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่ามีอาการกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก	156 (85.2)	27 (14.8)	3	ใช่
- บุคคลที่ บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรมีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	140 (76.5)	43 (23.5)	3	ใช่
- ผู้ที่จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็กไม่ถือว่าเป็นความผิด	129 (69.4)	57 (30.6)	-	ไม่ใช่
- หากผู้ปกครองจงใจ หรือละเลยไม่ทำให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือการรักษาพยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแลจนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก จะต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย	117 (62.9)	69 (37.1)	-	ใช่
- ความหมายของ “บิดา มารดา” ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หมายถึง บิดา มารดาของเด็กที่สมรสกันเท่านั้น	96 (51.9)	89 (48.1)	1	ไม่ใช่
- พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ	91 (51.4)	86 (48.6)	9	ไม่ใช่

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตอบข้อคำถามถูกในข้อคำถามที่ถามว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครอง ในการดูแล คุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กมากยิ่งขึ้น มากที่สุด จำนวน 175 คน คิดเป็น ร้อยละ 95.1 รองลงมา คือ เด็กสามารถเข้าไปในสถานที่เล่นการพนันได้โดยไม่ผิดกฎหมาย หากบิดา มารดาเป็นผู้พาเข้า จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 91.9 การคุ้มครองเด็กตาม พระราชบัญญัติฉบับนี้ ต้องการให้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและประชาชน จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 91.3 วัตถุประสงค์ของการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อคุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน จำนวน 163 คิดเป็นร้อยละ 90.6 พระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้ผู้ปกครองต้องมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูอบรม สั่งสอน และพัฒนาเด็กที่อยู่ในความ ปกครองของตนตามสมควรแก่ชนบทรรมนิยมประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 162 คิดเป็น ร้อยละ 87.1 พระราชบัญญัติฉบับนี้การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของ เด็ก จำนวน 161 คิดเป็นร้อยละ 86.6 ความหมายของ “เด็ก” ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ จำนวน 160 คิดเป็นร้อยละ 87.0 บิดา มารดา สามารถพา เด็กไปขอทานเพื่อช่วยหารายได้ให้แก่ครอบครัวได้โดยไม่ผิดกฎหมาย จำนวน 158 คิดเป็นร้อยละ 86.3 ผู้ที่ใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานที่อาจเป็นอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจ มีผลกระทบต่อ การเจริญเติบโต หรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก ถือเป็นความผิดและต้องได้รับโทษตามกฎหมาย และพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติมีอำนาจในการแยกตัวเด็กจากบิดามารดาโดยเร็ว หากพบเห็นหรือประสบเหตุการณ์ที่น่าเชื่อว่ามีผลกระทบทางลบต่อเด็ก จำนวน 156 คิดเป็น ร้อยละ 85.2 บุคคลที่ บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรมีโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จำนวน 140 คิดเป็นร้อยละ 76.5 ผู้ที่จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็กไม่ถือว่าเป็นความผิด จำนวน 129 คิด เป็นร้อยละ 69.4 หากผู้ปกครองจงใจ หรือละเลยไม่ทำให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือการรักษา พยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแลจนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก จะต้องถูก ลงโทษตามกฎหมาย จำนวน 117 คิดเป็นร้อยละ 62.9 ความหมายของ “บิดา มารดา” ตาม พระราชบัญญัติฉบับนี้ หมายถึง บิดา มารดาของเด็กที่สมรสกันเท่านั้น จำนวน 96 คิดเป็นร้อยละ 51.9 และพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ จำนวน 91 คน คิดเป็น ร้อยละ 51.4

ตารางที่ 4.5
จำนวนและร้อยละของระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546	จำนวน	ร้อยละ
มีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก	120	64.5
มีความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย	66	35.5
รวม	186	100

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในระดับมาก จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 และมีความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 โดยคะแนนสูงสุดเท่ากับ 15 คะแนน ต่ำสุดเท่ากับ 4 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.83 คะแนน ซึ่งคำถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบข้อคำถามถูกมากที่สุด คือในข้อคำถามที่ถามว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแล คุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กมากยิ่งขึ้น และตอบข้อคำถามผิดมากที่สุด คือ พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ

ส่วนที่ 4 ทักษะต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ตารางที่ 4.6

ทักษะต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ บิดา มารดา ผู้ปกครองให้ การดูแลบุตรหลานมากยิ่งขึ้น	62 34.1	84 46.2	31 17.0	4 2.2	1 0.5	4.11	0.80	เห็นด้วย
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ เด็กได้รับการดูแลเอาใจใส่ อย่างดีมีระเบียบวินัยมากขึ้น	56 30.9	81 44.8	37 20.4	7 3.9	- -	4.03	.82	เห็นด้วย
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ สมาชิกในครอบครัวมีความ ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น	56 30.9	75 41.4	40 22.1	9 5	1 0.6	3.97	0.88	เห็นด้วย
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี ความชัดเจนครอบคลุมและ เข้าใจง่าย	33 18.0	99 54.1	46 25.1	5 2.7	- -	3.87	.73	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่า ม. 26 (3) ที่หมาย ความถึง บิดา มารดา ผู้ปก ครอง มีความเหมาะสม เพราะครอบครัวเป็นหนึ่งใน สาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติ กรรมไม่เหมาะสม	32 17.6	65 35.7	64 35.2	20 11.0	1 0.5	3.59	.92	เห็นด้วย
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี วัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้าง ความรับผิดชอบต่อพฤติ กรรมของเด็กและเยาวชนให้ กับบิดา มารดา ผู้ปกครอง	11 6.1	43 23.8	48 26.5	57 31.5	22 12.2	3.20	1.12	ไม่แน่ใจ
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) ไม่ มีความจำเป็นเพราะบิดา มารดา ผู้ปกครองดูแลบุตร หลายอย่างใกล้ชิดอยู่แล้ว	2 1.1	41 22.7	85 47.0	33 18.2	20 11.0	3.15	.94	ไม่แน่ใจ
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) มี วัตถุประสงค์เพื่อลงโทษบิดา มารดา ผู้ปกครองมากกว่า การคุมครองเด็ก	6 3.3	24 13.3	104 57.8	34 18.9	12 6.7	3.12	.84	ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ยรวม						3.77	1.27	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติมีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้บิดา มารดา ผู้ปกครองให้การดูแลบุตรหลานมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.11$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีมีระเบียบวินัยมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.03$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกในครอบครัวมีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.97$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า มาตรา 26 (3) มีความชัดเจนครอบคลุมและเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 3.87$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า ม. 26 (3) ที่หมายความถึง บิดา มารดา ผู้ปกครอง มีความเหมาะสมเพราะครอบครัวเป็นหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 3.59$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนให้กับบิดา มารดา ผู้ปกครอง ($\bar{X} = 3.20$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า มาตรา 26 (3) ไม่มีความจำเป็นเพราะบิดา มารดา ผู้ปกครองดูแลบุตรหลายอย่างใกล้ชิดอยู่แล้ว ($\bar{X} = 3.15$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อลงโทษบิดา มารดา ผู้ปกครองมากกว่าการคุ้มครองเด็ก ($\bar{X} = 3.12$)

ตารางที่ 4.7

ทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

มาตรา 26 (3) ด้านบทลงโทษ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$.	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
หากมีผู้ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) ท่านคิดว่าควรมีการตักเตือน ให้คำปรึกษาก่อนลงโทษตาม กฎหมาย	57 31.3	83 45.6	36 19.8	3 1.6	3 1.6	4.03	.85	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าในการป้องกัน แก้ไข พฤติกรรมไม่เหมาะสม ของเด็ก ควรมุ่งที่ตัวเด็กมาก กว่าบิดา มารดา ผู้ปกครอง	45 24.7	58 31.9	62 34.1	15 8.2	2 1.1	3.71	.97	เห็นด้วย
ท่านคิดว่ากรณีที่กฎหมาย กำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืน ม. 26 (3) ซึ่งหมายความถึง บิดา มารดา นั้น ไม่ทำให้เกิด ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่าง บิดา มารดา ผู้ปกครองกับ บุตรหลาน	30 16.4	69 37.7	57 31.1	26 14.2	1 0.5	3.55	.95	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ม. 26 (3) ที่รุนแรงไม่ได้มีผล ต่อประสิทธิภาพของการ บังคับใช้กฎหมาย	20 11.2	71 39.7	71 39.7	15 8.4	2 1.1	3.51	.84	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$.	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่าการกำหนดโทษ บุคคลที่ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) ซึ่งหมายความถึง บิดา มารดา ผู้ปกครองมีความ เหมาะสม	31	41	94	14	2	3.47	0.90	เห็นด้วย
	17	22.5	51.6	7.7	1.1			
	ค่าเฉลี่ยรวม					3.78	1.22	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านบทลงโทษ มีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.78$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า หากมีผู้ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) ว่าควรมีการ ตักเตือนให้คำปรึกษาก่อนลงโทษตามกฎหมาย ($\bar{X} = 4.03$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า ในการป้องกัน แก้ไข พฤติกรรมไม่เหมาะสม ของเด็ก ควรมุ่งที่ตัวเด็กมากกว่าบิดา มารดา ผู้ปกครอง ($\bar{X} = 3.71$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า การที่กฎหมายกำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืน ม. 26 (3) ซึ่งหมายความถึง บิดา มารดา นั้น ไม่ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา ผู้ปกครองกับบุตรหลาน ($\bar{X} = 3.55$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า บทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ม. 26 (3) ที่รุนแรง ไม่ได้มีผลต่อประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย ($\bar{X} = 3.51$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า การกำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) ซึ่งหมายความถึง บิดา มารดา ผู้ปกครองมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.47$)

ตารางที่ 4.8

ทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตามพระราชบัญญัติ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$.	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ ควรปฏิบัติตามมาตรา 26 (3) อย่างเคร่งครัดเพื่อให้ได้ผล อย่างมีประสิทธิภาพ	61 33.5	71 39.0	44 24.2	4 2.2	2 1.1	4.02	.88	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าควรมีการประชาสัมพันธ์ ให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง ตลอดจน ประชาชนทั่วไป มีความรู้ ความเข้าใจ มาตรา 26 (3)	50 27.5	87 47.8	43 23.6	2 1.1	- -	4.02	.75	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าการบังคับใช้ มาตรา 26 (3) จะช่วยลด ปัญหาการประทุติตน ไม่เหมาะสมของเด็กได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	46 25.4	91 50.3	40 22.1	4 2.2	- -	3.99	0.75	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าการบังคับใช้ มาตรา 26 (3) ช่วยลดปัญหา การกระทำผิดของเด็ก	45 24.7	76 47.8	57 31.3	4 2.2	- -	3.89	0.80	เห็นด้วย
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ในการควบคุมพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมของเด็ก	42 23.5	71 39.7	60 33.5	6 3.4	- -	3.83	.82	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (N = 186)					$\bar{X}$.	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) เป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ มิได้ช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กได้อย่างแท้จริง	11 6.0	27 14.8	75 41.2	52 28.6	17 9.3	3.20	1.01	ไม่แน่ใจ
ท่านคิดว่า มาตรา 26 (3) อาจเป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่	5 2.8	57 31.7	86 47.8	19 10.6	13 7.2	2.88	.90	ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ยรวม						3.88	1.26	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตามพระราชบัญญัติมีความเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐควรปฏิบัติตามมาตรา 26 (3) อย่างเคร่งครัดเพื่อให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.02$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไป มีความรู้ความเข้าใจ มาตรา 26 (3) ($\bar{X} = 4.02$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า การบังคับใช้ มาตรา 26 (3) จะช่วยลดปัญหาการประพฤตินไม่เหมาะสมของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.99$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า การบังคับใช้ มาตรา 26 (3) ช่วยลดปัญหาการกระทำผิดของเด็ก ($\bar{X} = 3.89$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับเห็นด้วยว่า มาตรา 26 (3) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก ($\bar{X} = 3.83$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า มาตรา 26 (3) เป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ มิได้ช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กได้อย่างแท้จริง ($\bar{X} = 3.20$)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในระดับไม่แน่ใจว่า มาตรา 26 (3) อาจเป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 2.88$)

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ตารางที่ 4.9

ความคิดเห็นอื่น ๆ ของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ข้อความ	จำนวน
- มีความเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพราะจะช่วยส่งเสริมให้บิดามารดา ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานมากยิ่งขึ้น และสามารถช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้	38
- มีความเห็นด้วยการใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จะส่งผลดีต่อที่เด็กและเยาวชนและบิดามารดา ผู้ปกครอง	23
- ในกรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดก็ควรมีการดำเนินคดี และกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสม โดยเน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มิใช่การลงโทษที่รุนแรง ควรเน้นการฝึกวิชาชีพ เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการปล่อยตัว สามารถนำความรู้ที่ได้มาประกอบอาชีพสุจริต	19
- หากเด็กกระทำความผิด ควรมีการอบรมสั่งสอน ก่อนมีการจับกุม ดำเนินคดีตามกฎหมาย	15
- ควรมีการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนได้ทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น เล่น กีฬา ดนตรี เป็นต้น เพื่อจะได้ลดโอกาสในการกระทำผิด	14

จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นความคิดเห็นอื่น ๆ ของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) พบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นมีความเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพราะจะช่วยส่งเสริมให้บิดามารดา ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานมากยิ่งขึ้น และสามารถช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้ จำนวน 38 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จะส่งผลดีต่อที่เด็กและเยาวชนและบิดามารดา ผู้ปกครอง จำนวน 23 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าในกรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดก็ควรมีการดำเนินคดีและกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสม โดยเน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มิใช่การลงโทษที่รุนแรง ควรเน้นการฝึกวิชาชีพ เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการปล่อยตัว สามารถนำความรู้ที่ได้มาประกอบอาชีพสุจริต จำนวน 19 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าหากเด็กกระทำความผิด ควรมีการอบรมสั่งสอน ก่อนมีการจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมาย จำนวน 15 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าควรมีการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนได้ทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น เล่น กีฬา ดนตรี เป็นต้น เพื่อจะได้ลดโอกาสในการกระทำผิด จำนวน 14 คน

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

กรณีศึกษาที่ 1

นายธงชัย อายุ 53 ปีประกอบอาชีพรับราชการ จบการศึกษาระดับปริญญาโท มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนประมาณ 60,000 บาท นายธงชัยมีบุตรจำนวน 3 คนและการให้การอุปการะเลี้ยงดูหลานอีก 2 คน ซึ่งเด็กที่ถูกเจ้าหน้าที่ศูนย์สวัสดิภาพ เด็ก เยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาตั้งเดือนคือ ด.ช.เบิร์ต เป็นหลานของนายธงชัยอายุ 14 ปี ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นลูกของน้องชายที่อยู่ต่างจังหวัดและได้ส่งลูกมาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยฝากให้นายธงชัยช่วยอุปการะดูแล น้องชายของนายธงชัยมาเยี่ยมเยียนลูกของตนเดือนละ 1 ครั้ง และเมื่อหลานปิดภาคการศึกษา ก็จะกลับไปอยู่ต่างจังหวัดกับครอบครัวโดยโดนเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวมาตั้งเดือนเรื่องนี้เรียนมาว่า สุ่มกับกลุ่มเพื่อนร้านเกมส์ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านบางกะปิ ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่าง ด.ช.เบิร์ต กับนายธงชัย นายธงชัยกล่าวว่า ด.ช.เบิร์ต เป็นเด็กเก๋ๆ ไม่ค่อยพูดจาไม่เคยมีพฤติกรรมเสียหายใด ๆ ด.ช.เบิร์ตเข้ามาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ได้ประมาณ 2 ปี

โดยน้องชายของตนเป็นคนส่งเข้ามาเรียน โดยได้ส่ง ด.ช.เบิร์ต เข้ามาเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากเห็นว่าหากด.ช.เบิร์ตได้เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพฯจะมีโอกาสได้เรียนในสถาบันที่มีชื่อเสียงมีมาตรฐานการเรียนการสอนมากกว่าศึกษาอยู่ที่ต่างจังหวัด ต่อมาน้องชายของตนได้ส่งบุตรชายอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของด.ช.เบิร์ตเพื่อมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ด้วยเช่นกันเมื่อประมาณ 1 ปี นายธงชัยกล่าวว่าตนกับด.ช.เบิร์ตมีความสนิทสนมกันมากพอสมควรแต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันเท่าไรนัก เนื่องจากสถานที่ทำงานของนายธงชัยอยู่ห่างไกลจากบ้านพัก ทำให้ต้องออกจากบ้านพักแต่เช้าและกลับถึงบ้านค่อนข้างเย็น ส่วนใหญ่จะกลับถึงบ้านพักประมาณ 19.00 น. นายธงชัย ซึ่งด.ช.เบิร์ตก็จะกลับมาจากโรงเรียนแล้ว และมักอยู่บนห้องนอนในบางวันมีโอกาสได้ทานอาหารเย็นร่วมกันบ้างแต่ไม่ค่อยนักหากใครกลับบ้านแล้วหิวก็จะทานก่อนโดยยึดความสะดวกสบายเป็นหลัก เมื่อถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ด.ช.เบิร์ตก็จะเรียนพิเศษในวันเสาร์กับลูกของนายธงชัยแต่เรียนคนละห้องเนื่องจากศึกษาอยู่กันคนละระดับชั้นเรียนโดยภรรยาของนายธงชัยจะเป็นคนไปรับ-ส่ง ลูกและหลาน แต่หากติดธุระไปไม่ได้นายธงชัยก็จะไปรับ-ส่ง แทน ซึ่งหลังเรียนพิเศษก็จะไปทานข้าวหรือเดินเล่นในห้างสรรพสินค้าบ้างเป็นโอกาส หากด.ช.เบิร์ตกับน้องชายอยากได้หรือมีความจำเป็นต้องการซื้ออะไร ภรรยาของนายธงชัยก็จะซื้อให้ก่อน แล้วน้องชายของตนก็จะนำเงินมาคืนภายหลังแต่โดยส่วนใหญ่ ด.ช.เบิร์ต ไม่กล้าบอกว่าอยากได้อะไร อาจเป็นเพราะความเกรงใจทำให้ในบางครั้งภรรยาของนายธงชัยเลือกซื้อของที่จำเป็นให้ด้วยตนเอง จากการที่อยู่ร่วมกันมาประมาณ 2 ปีนายธงชัยมีความเห็นว่าด.ช.เบิร์ตมักชอบเก็บตัวอยู่ในห้องนอนบางครั้งก็เล่นคอมพิวเตอร์หรืออ่านหนังสือ ไม่เคยมีพฤติกรรมใด ๆ ให้นายธงชัยและภรรยาหนักใจอาจมีความกังวลบ้าง เรื่องที่เด็กชาย ด.ช.เบิร์ตไม่ค่อยพูดแต่ก็ไม่มีปัญหาใดระหว่างกัน ด.ช.เบิร์ตมีความสนิทสนมกับลูกของนายธงชัย มักนั่งเล่นคอมพิวเตอร์ร่วมกันในวันหยุดหรือหลังเลิกเรียนไม่เคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกันโดยลูกของนายธงชัยทั้ง 3 คนมีอายุมากกว่า ด.ช.เบิร์ต คนแรกอายุ 20 ปี ศึกษาอยู่ระดับมหาวิทยาลัยพักอยู่ที่หอพักจะกลับมาบ้านประมาณเดือนละ 2 ครั้ง ลูกคนที่สองอายุ 18 ปี เพิ่งจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กำลังเตรียมตัวเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย และลูกคนที่ 3 อายุ 16 ปี ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งลูกคนที่สาม จะสนิทสนมกับ ด.ช.เบิร์ต มากที่สุด เพราะว่ามีวัยใกล้เคียงกันและไปเรียนพิเศษด้วยกัน แต่ลูกชายคนที่สามก็สังคัมกลุ่มเพื่อนละแวกบ้านที่ชอบไปเล่นฟุตบอลด้วยกัน แต่ ด.ช.เบิร์ตไม่สนิทสนมเพราะเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ประคบกับเป็นคนชอบเก็บตัวจึงไม่ค่อยสูงส่งกับใครนายธงชัยกล่าวว่า ด.ช.เบิร์ต ให้ความเคารพนับถือตนกับภรรยา พูดจาสุภาพ เชื่อฟังคำสั่งสอน ว่างนอนสอนง่ายเวลาให้ช่วยเหลืองานบ้านก็ไม่เคยปฏิเสธ โดยภาพรวมแล้วนายธงชัยมีความเห็นว่าตนและสมาชิกใน

ครอบครัวไม่มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับด.ช.เบิร์ต ในการสัมภาษณ์ นายธงชัย ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์นายธงชัย เกี่ยวกับพฤติกรรมของด.ช.เบิร์ตซึ่งเป็นหลานชายของ นายธงชัยได้ข้อมูลว่า ด.ช.เบิร์ต เป็นเด็กเรียบร้อยไม่ค่อยพูด ชอบเก็บตัวแต่ไม่เคยมีพฤติกรรมเสียหายใด ๆ ชอบเล่นคอมพิวเตอร์ และจากข้อมูลที่ผ่านมาทราบว่าตอนที่ด.ช.เบิร์ตอยู่กับบิดาซึ่งเป็นน้องชายของนายธงชัย ก็ไม่มีพฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นปัญหามากนักอาจมีความกังวลบ้างบางเรื่อง คือ เริ่มคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเกเร ดิดเกมส์ จึงสาเหตุประการหนึ่งที่น้องชายของนายธงชัย ตัดสินใจส่งด.ช.เบิร์ตมาศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ นอกนั้นก็ไม่มีปัญหาใด แต่เมื่อด.ช.เบิร์ตมาอยู่ที่กรุงเทพฯก็ไม่เคยสร้างปัญหาหรือพฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นปัญหา เมื่อผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์นายธงชัยถึงพฤติกรรมของด.ช.เบิร์ตโดยได้นำพฤติกรรมที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่านายธงชัยมีความเห็นว่าด.ช.เบิร์ตไม่มีพฤติกรรมใดที่เป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามที่กฎกระทรวงกำหนดด.ช.เบิร์ตไม่มีพฤติกรรมเกเร การมั่วสุมเล่นการพนันก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นไม่เคยดื่มสุรา เสพยาเสพติดหรือแม้แต่เข้าไปเที่ยวในสถานบริการ สถานบันเทิง ให้ความเคารพเชื่อฟังสั่งสอนและตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ด.ช.เบิร์ตไม่เคยไปประกอบอาชีพใดที่ผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีและไม่คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่เคยเร่ร่อนออกจากบ้าน ได้รับการอบรมอย่างใกล้ชิดเหมาะสมไม่เคยถูกล่อลวงปละละเลยทั้งจากน้องชายและนายธงชัยและจากครอบครัวของนายธงชัยเอง เมื่อผู้ศึกษาได้สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการหนีเรียนมามั่วสุมอยู่ในห้างสรรพสินค้าจนเป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชนและสตรีควบคุมตัวมาเพื่อตักเตือน นายธงชัยกล่าวว่าตนเชื่อว่าเป็นความผิดครั้งแรกเพราะจากการพูดจากับด.ช.เบิร์ตทราบว่าด.ช.เบิร์ตไม่เคยหนีเรียนมาก่อนเป็นการทำผิดครั้งแรก เพราะเพื่อนชวนออกมาเดินซื้อของเพราะกลัวว่าถ้าซื้อหลังเลิกเรียนก็จะกลับบ้านค่ำ เพื่อนบางคนกลัวถูกบิดา มารดา ดู จึงได้ชวนกันมาซื้อของตอนกลางวัน โดยไม่รู้ว่ามีความผิดที่รุนแรง จะเป็นเหตุให้ถูกจับกุมได้ซึ่งนายธงชัยเชื่อคำพูดของ ด.ช.เบิร์ต เพราะที่ผ่านมา ด.ช.เบิร์ตไม่เคยมีพฤติกรรมเช่นนี้มาก่อนและเชื่อว่าสาเหตุทำให้ด.ช.เบิร์ตหนีเรียนเป็นเพราะถูกเพื่อนชักชวนและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์แต่ถ้าอย่างไรนายธงชัยก็ตักเตือน ด.ช.เบิร์ต และให้การดูแลอย่างใกล้ชิดมากขึ้นทั้งนี้นายธงชัยจะบอกให้น้องชายของตนเองซึ่งเป็นบิดาของด.ช.เบิร์ตได้รับทราบด้วย โดยเชื่อว่าจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามนายธงชัย เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า นายธงชัย กล่าวตนเคยได้ยินข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาบ้างจากสื่อโทรทัศน์ แต่ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก โดยคิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะเป็นกฎหมายที่ต้องการควบคุมความประพฤติของเด็กและมุ่งให้การช่วยเหลือแก่เด็กเยาวชนในด้านการศึกษาและที่พักอาศัยในกรณีที่เด็กและเยาวชนประสบปัญหาเดือดร้อน ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ถึงวัตถุประสงค์ในการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตามความคิดเห็นของ นายธงชัย โดย นายธงชัย ได้กล่าวว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน แต่ออกเพื่อการควบคุมความประพฤติของเด็กมากกว่าและไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแลคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้ น่าจะหมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์เพราะกฎหมายมีการห้ามมิให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการหรือสถานบันเทิง และห้ามไม่ให้จำหน่ายเหล้า บุหรี่ แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีเช่นเดียวกันดังนั้นกลุ่มเป้าหมายของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะหมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีเป็นเกณฑ์เดียวกับกฎหมายอื่น ๆ นายธงชัย คิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะมีการประกาศใช้มานานแล้วแต่ไม่มั่นใจว่าประกาศตั้งแต่เมื่อใด และมีความเชื่อมั่นภายหลังประกาศมีพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรม สั่งสอน บุตรหลานอย่างเหมาะสมหากไม่สนใจปล่อยปละละเลยบุตรหลานก็ต้องอาจถูกลงโทษและหากเจ้าหน้าที่พบเห็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมีสิทธิแยกเด็กออกจากครอบครัวได้ การปฏิบัติต่อเด็กจะต้องคำนึงถ้าประโยชน์สูงสุดของเด็ก

ทัศนะต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นายธงชัย เกี่ยวกับทัศนะต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยผู้ได้ศึกษาได้อ่านเนื้อหาของมาตราดังกล่าวให้นายธงชัย หลังจากนั้นได้ทำการสอบถามนายธงชัยเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายธงชัย ได้แสดงความเห็นว่าจากเนื้อหาของ มาตรา 26 (3) แสดงให้เห็นว่ามาตราดังกล่าวต้องการส่งเสริม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพิ่มรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ลูกมีระเบียบวินัยมากขึ้น โดยการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะในปัจจุบัน พ่อแม่บางครอบครัวอาจ

ละเลยไม่ให้ความสนใจลูกหลานของตนเอง ทำให้ลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม เช่น เด็กที่ชอบขับรถแข่ง ดิถยาเสพติด ก่ออาชญากรรม อื่น ๆ หากผู้ปกครองเพิ่มความสนใจในการเลี้ยงดูบุตรหลานก็น่าจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เช่นกัน เพราะครอบครัวเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เด็กกระทำความผิด แต่ก็ไม่น่าจะมั่นใจแม้จะมีการออกกฎหมายดังกล่าวและสามารถส่งเสริมความรับผิดชอบให้แก่ผู้ปกครองได้อย่างจริงจัง ถ้าอย่างไรก็ตามกฎหมายดังกล่าวก็ยังไม่มีความจำเป็นต่อสังคมไทยในปัจจุบันเพราะดีกว่าไม่มีมาตรการใดเลยอย่างน้อยกฎหมายดังกล่าวมีบทลงโทษผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลยบุตรหลานหรือเป็นผู้ส่งเสริมยุงให้เด็กกระทำความผิด แสดงว่ากฎหมายฉบับนี้มุ่งลงโทษผู้ปกครองที่ขาดความรับผิดชอบ

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายธงชัย กล่าวว่า การกฎหมายมีการกำหนดโทษที่รวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครองมีความเหมาะสมเพราะการที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมครอบครัว เป็นสาเหตุสำคัญด้วย เช่นกัน ซึ่งในปัจจุบันพ่อแม่ส่วนใหญ่ไม่ได้ทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานได้อย่างเต็มที่ ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวบางครั้งลูกประพฤติตัวไม่ดี เกเร หรือไม่กระทำความผิดพ่อแม่ก็ยังไม่ทราบเรื่อง แต่ก็มีบางครอบครัว ที่สั่งสอนให้ลูกกระทำความผิดเองซึ่งพบได้บ่อยตามข่าวในสื่อต่าง ๆ ทั้งทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่ในละครทีวี บางเรื่องก็มิให้เห็นแสดงว่าพ่อแม่ประเภทนี้มีอยู่จริงในสังคม ดังนั้นในการป้องกันแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กจึงให้ความสำคัญกับทั้งตัวเด็กและครอบครัวด้วย การที่เด็กกระทำความผิดแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ย่อมมีความบกพร่องในการทำหน้าที่ของตนเอง อาจไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนขาดความสนใจในตัวลูก ปล่อยปละละเลย แต่ผลที่อาจเกิดขึ้นจากกาออกกฎหมายดังกล่าว คือพ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนและให้ความสนใจลูกอย่างเข้มงวดมากขึ้น ซึ่งลูกก็ย่อมไม่พอใจหากพ่อแม่และลูกไม่สามารถสร้างความเข้าใจร่วมกันได้ก็อาจเกิดปัญหาทะเลาะวิวาทและความไม่เข้าใจระหว่างพ่อแม่กับลูก ซึ่งอาจกลายเป็นสาเหตุทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น หนีออกจากบ้าน ดิถยาเสพติด เป็นต้น ดังนั้น พ่อแม่จำเป็นต้องมีเทคนิคในการเลี้ยงลูกไม่ควรเข้มงวดหรือหย่อนยานมากเกินไป ต้องมีความพอดี บางครั้งอาจต้องแสดงบทบาทความเป็นเพื่อน เพื่อให้ลูกรู้สึกสบายใจเมื่ออยู่กับครอบครัว แต่อย่างไรก็ตาม นายธงชัยมีความเห็นว่าบทลงโทษดังกล่าวมีความเหมาะสมคืออยู่แล้ว แต่การที่จะควบคุมบังคับคนให้เคารพและปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว ซึ่งต้องการกระตุ้นจิตสำนึกความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูบุตรหลานนั้น บทลงโทษที่รุนแรงเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวได้ ควรจะมีวิธีการสร้างจิตสำนึกควบคู่ไปด้วย ซึ่งในการดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) นายธงชัย มีความเห็นว่าดำเนินการอย่างจริงจัง เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับบุคคลอื่น

3. ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ในการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ให้มี ประสิทธิภาพ นายธงชัย มีความเห็นว่าเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง เพราะ เท่าที่ผ่านมามีการพบว่ามี พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีการประกาศใช้มานานแล้ว แต่ ก็ไม่เคยได้ยินข่าวว่ามีพ่อแม่ถูกลงโทษตามกฎหมายฉบับนี้เลย ทั้งที่ในความเป็นจริงมีเด็กและ เยาวชนที่กระทำความผิดทุกวันและบางครั้งก็เป็นคดีที่รุนแรง เช่น ข่มขืน ปล้น ทำร้ายร่างกาย ฆ่า เป็นต้น แต่ก็ไม่เคยเห็นว่าพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้จะถูกลงโทษ หรืออาจโดนลงโทษแต่ไม่เป็นข่าว โดย นายธงชัย เห็นว่าหากมีการลงโทษพ่อแม่ของเด็กที่กระทำความผิด ควรมีข่าวให้ประชาชนทั่วไป ได้รับทราบเพื่อเป็นอุทาหรณ์ นายธงชัย มีความเชื่อมั่นว่าหากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ตาม มาตรา 26 (3) ย่อมปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ ยุติธรรม จากการที่เจ้าหน้าที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา 26 (3) อย่างจริงจัง นายธงชัย จึงมีความไม่มั่นใจว่าภายหลังจากการประกาศใช้ มาตรา 26 (3) จะช่วยแก้ปัญหาการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมและการกระทำผิดได้อย่างจริงจังหรือไม่ และ อีกประการหนึ่ง มาตรา 26 (3) อาจเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ คือ รอจนเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมแล้วจึงสามารถดำเนินการตามกฎหมายได้ ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงควรปฏิบัติหน้าที่อย่าง เคร่งครัดจริงจังนอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ด้วย

กรณีศึกษาที่ 2

นายเล็ก อายุ 55 ปี ประกอบอาชีพค้าขาย จบการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 8,000-10,000 บาท นายเล็กมีบุตรจำนวน 2 คน คนแรกอายุ 20 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี คนที่สอง อายุ 16 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นายเล็กกล่าวถึงฐานะของครอบครัวว่ามีฐานะพอมีพอใช้ ไม่มีหนี้สิน แต่ก็ไม่มีเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ภรรยาของนายเล็กเสียชีวิตได้ประมาณ 3 ปี ลูกชายคนโตศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดพัก อาศัยอยู่หอพักนักศึกษา จะกลับมาบ้านในช่วงปิดเทอม ส่วนลูกคนเล็กเรียนอยู่ที่โรงเรียนละแวก บ้าน ซึ่งเป็นคนที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาเพื่อ ตักเตือน โดยโดนตักเตือนเรื่อง หนีเรียน แต่งการไม่เรียบร้อย มั่วสุมอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตใน เวลาเรียน ด้านสัมพันธภาพระหว่าง นายเล็กกับนายน้อย นายน้อยกล่าวว่า นายเล็ก เป็นเด็ก สนุกสนาน ชอบเล่นกีฬา เคารพเชื่อฟังคำสั่งสอน ไม่เคยมีพฤติกรรมเสียหายใด ๆ แต่หลังจากแม่

เสียชีวิตนายเล็กก็เริ่มไม่ค่อยพูด โดยนายน้อยคิดว่าน่าจะเป็นเพราะนายเล็กมีความสนิทสนมกับแม่มาก และคงเสียใจที่แม่เสียชีวิต แต่ก็ไม่ได้มีปัญหาใด นายน้อยกล่าวว่าตนกับนายเล็กมีความสนิทสนมกันมากพอสมควรแต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันเท่าไรนัก เนื่องจากนายน้อยยุ่งกับการขายของชำเมื่อก่อนลูกชายคนโตมักช่วยขนของ หรือออกไปส่งของให้ลูกค้า แต่พอไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ต่างจังหวัดจึงไม่มีคนช่วย ส่วนนายเล็กก็ช่วยงานที่ร้านบ้างหลังจากเลิกเรียน ส่วนใหญ่จะให้อยู่เฝ้าร้านเวลาที่ตนออกไปส่งของให้ลูกค้า บางครั้งก็ไม่ได้ช่วยงานที่ร้านจะออกไปเล่นกีฬากับเพื่อนในละแวกบ้าน เมื่อกลับมากก็จะช่วยเก็บร้าน นายน้อยกล่าวว่าตนไม่อยากบังคับให้ลูกช่วยงานที่ร้านสงสารลูกกลัวลูกจะเหนื่อยเพราะงานที่ร้านค่อนข้างหนัก และเห็นลูกซึม ๆ หลังจากที่แม่เสียชีวิตจึงอยากให้ลูกได้ผ่อนคลายความเครียดด้วยการเล่นกีฬา กลัวว่าลูกจะติดยาเสพติด เมื่อช่วยงานที่ร้านเสร็จแล้วนายเล็กจะขึ้นไปทำการบ้านบนห้องนอน หรือนอนดูโทรทัศน์ ส่วนใหญ่จะทานอาหารเย็นร่วมกันแต่บางที่ถ้าใครหิวก็จะทานก่อนยึดความสะดวกสบายเป็นหลัก ความสัมพันธ์กับพี่ชายนายเล็กมีความสนิทสนมกับพี่ชายมักพูดคุยหยอกล้อและเล่นกีฬาด้วยกันแต่พอลูกชายคนโตเข้าเรียนมหาวิทยาลัยทำให้อยู่ห่างไกลกันแต่ในบางครั้งก็คุยโทรศัพท์กัน นายเล็กรักและเชื่อฟังพี่ชายมากเมื่อพี่ชายต้องย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดนายเล็กก็ยังไม่ค่อยพูด นายน้อยมีความเป็นห่วงนายเล็กมากกลัวเป็นโรคซึมเศร้าก็พยายามชวนคุยและนั่งดูโทรทัศน์ด้วยกันแต่ตนก็ไม่ค่อยมีเวลาว่าง นายน้อยทราบว่านายเล็กอยากได้คอมพิวเตอร์จึงตัดสินใจซื้อให้เมื่อประมาณปีที่แล้ว และสังเกตว่านายเล็กมักใช้เล่นเกมส์และทำการบ้านเป็นบางครั้ง ช่วงหลังนายเล็กจะอยู่เล่นคอมพิวเตอร์ตึกหากตนเห็นก็จะเตือนให้เลิกเล่นซึ่งนายเล็กก็เชื่อฟัง โดยภาพรวมแล้วนายน้อยมีความเห็นว่าตนและสมาชิกในครอบครัวไม่มีปัญหาด้านสัมพันธ์ภาพกับนายเล็ก ในการสัมภาษณ์ นายน้อย ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์นายน้อย เกี่ยวกับพฤติกรรมของนายเล็กได้ข้อมูลว่า นายเล็ก เป็นเด็กเรียบร้อยไม่ค่อยพูด ชอบเก็บตัวแต่ไม่เคยมีพฤติกรรมเสียหายใด ๆ ชอบเล่นคอมพิวเตอร์ และจากที่เป็นปัญหามากนักอาจมีความกังวลบ้าง ในเรื่อง ติดคอมพิวเตอร์ นอกนั้นก็ไม่มีปัญหาใด เมื่อผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์นายน้อยถึงพฤติกรรมของนายเล็กโดยได้นำพฤติกรรมที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่านายน้อยมีความเห็นว่านายเล็กไม่มีพฤติกรรมใดที่เป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามที่กฎกระทรวงกำหนดนายเล็กไม่มีพฤติกรรมเกเร การมั่วสุมเล่นการพนันก่อความเดือนร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นไม่เคยดื่มสุราเสพยาเสพติดหรือแม้แต่เข้าไปเที่ยวในสถานบริการ สถานบันเทิง ให้ความเคารพเชื่อฟังสั่งสอน

และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน นายเล็กไม่เคยไปประกอบอาชีพใดที่ผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดี และไม่คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่เคยเวร่อนออกจากบ้าน ได้รับการอบรมอย่างใกล้ชิดเหมาะสมไม่เคยถูกปล่อยปละละเลยทั้งจากน้องชายและนายน้อยและจากครอบครัวของนายน้อยเอง เมื่อผู้ศึกษาได้สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการหนีเรียนมามั่วสุมอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตจนเป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชนและสตรีควบคุมตัวมาเพื่อตักเตือน นายน้อยกล่าวว่าตนเชื่อว่าเป็นความผิดครั้งแรกเพราะจากการสอบถามนายเล็กทราบว่านายเล็กไม่เคยหนีเรียนมาก่อนเป็นการทำผิดครั้งแรก เพราะเพื่อนชวนออกมา นายน้อยกล่าวว่าตนเชื่อคำพูดของนายเล็ก เพราะที่ผ่านมานายเล็กไม่เคยมีพฤติกรรมเช่นนี้มาก่อนและเชื่อว่าสาเหตุที่ทำให้นายเล็กหนีเรียนเป็นเพราะถูกเพื่อนชักชวนและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์แต่ถ้าอย่างไรนายน้อยก็ตักเตือน นายเล็ก และจะให้การดูแลอย่างใกล้ชิดมากขึ้น โดยเชื่อว่าจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามนายน้อย เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า นายน้อย กล่าวว่าตนไม่เคยได้ยินข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาก่อน ไม่รู้ว่าจะหาข้อมูลจากที่ใด ซึ่งนายน้อยกล่าวว่าตนก็อยากรู้ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และคิดว่าน่าจะเป็นกฎหมายออกมาเพื่อควบคุมความประพฤติของเด็กไม่ให้กระทำความผิด ปกป้องคุ้มครอง โดยไม่ต้องการจับเด็กมาดำเนินคดีเพียงแต่ต้องการว่ากล่าวตักเตือน ยกเว้นกรณีที่เป็นความผิดรุนแรงก็จะดำเนินคดีตามกฎหมาย ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ถึงวัตถุประสงค์ในการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตามความคิดเห็นของ นายน้อย ผู้ศึกษาได้ทำการสรุปดังนี้ นายน้อยมีความเห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีได้มีจุดหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โดยต้องการให้พ่อแม่มีส่วนร่วมในการดูแลคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้ น่าจะหมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ นายน้อย คิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะมีการประกาศใช้มานานแล้วแต่ไม่มั่นใจว่าประกาศตั้งแต่เมื่อใด และมีความเชื่อมั่นภายหลังประกาศมีพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวพ่อแม่ต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรม สั่งสอน ลูกอย่างเหมาะสมหากไม่สนใจปล่อยปละละเลยลูกก็ต้องถูกลงโทษและหากเจ้าหน้าที่พบเห็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมีสิทธิแยกเด็กออกจากครอบครัวได้ ในการปฏิบัติต่อเด็กจะต้องคำนึงถ้าประโยชน์สูงสุดของเด็ก ซึ่งพ่อแม่ตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หมายความว่าพ่อแม่ของเด็กไม่ว่าจะจดทะเบียนสมรสกันหรือไม่ หากลูกกระทำความผิดก็ต้องรับผิดชอบร่วมกัน ในเรื่องของการขายเหล้า บุหรี่ให้แก่เด็กนายน้อยคิดว่าไม่มีความผิดเพราะตนขาย

ของไม่ใช่พ่อแม่ของเด็กและในบางครั้งที่ขายให้เจ้าของก็ไม่ว่าเด็กซื้อไปใช้เองหรือ ซื้อไปให้ผู้ใหญ่ ดังนั้นก็น่าจะถือว่าเป็นความผิด

ทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นายน้อย เกี่ยวกับทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยผู้ได้ศึกษาได้อ่านเนื้อหาของมาตราดังกล่าวให้นายน้อย หลังจากนั้นได้ทำการสอบถามนายน้อยเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายน้อย ได้แสดงความเห็นว่าจากเนื้อหาของ มาตรา 26 (3) แสดงให้เห็นว่า มาตราดังกล่าวต้องการส่งเสริม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพิ่มความรับผิดชอบในอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ลูกมีระเบียบวินัยมากขึ้น นายน้อยมีความเห็นด้วยเป็นอย่างมากที่ประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวกับอบรมสั่งสอนเด็กของพ่อแม่เช่นพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) เพราะในปัจจุบัน พ่อแม่บางครอบครัวไม่ให้ความสนใจลูกหลานของตนเอง ทำให้ลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม หากผู้ปกครองเพิ่มความสนใจในการเลี้ยงดูบุตรหลานก็น่าจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เช่นกัน เพราะครอบครัวเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กกระทำความผิด และมั่นใจว่าเมื่อมีการออกกฎหมายดังกล่าวมาแล้วจะสามารถส่งเสริมความรับผิดชอบให้แก่ผู้ปกครองได้อย่างจริงจัง เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มุ่งลงโทษผู้ปกครองที่ขาดความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูลูกซึ่งถือเป็นหน้าที่สำคัญพื้นฐานของพ่อแม่ หากพ่อแม่ไม่สามารถอบรมเลี้ยงดูลูกของตนเองได้จนไปก่อความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้าน พ่อแม่ก็ควรได้รับโทษเช่นกัน ดังนั้นการที่กฎหมายฉบับนี้ออกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลงโทษพ่อแม่ของเด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมนั้นถือว่าถูกต้องดีแล้ว

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายน้อย กล่าวว่าการศึกษาที่กฎหมายมีการกำหนดโทษพ่อแม่ มีความเหมาะสมเพราะการที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมครอบครัว เป็นสาเหตุสำคัญ ซึ่งในปัจจุบันพ่อแม่ส่วนใหญ่ไม่ได้ทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ละเลยไม่สนใจดูแลลูก จนเป็นเหตุทำให้ลูกประพฤติตัวไม่ดี เกเร ซึ่งมีทั้งที่เกิดจากความไม่ตั้งใจของพ่อแม่และตั้งส่งเสริมให้ลูกกระทำความผิด ดังนั้นในการป้องกันแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กจึงให้ความสำคัญกับทั้งตัวเด็กและครอบครัวด้วย การที่เด็กกระทำความผิดแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ย่อมมีความบกพร่องในการทำหน้าที่ของตนเอง ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนขาดความสนใจในตัวลูก

ปล่อยปละละเลย แม้จากการออกกฎหมายดังกล่าวเป็นผลให้พ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนและให้ความสนใจลูกอย่างเข้มงวดมากขึ้น แต่หากพ่อแม่สามารถสร้างความเข้าใจร่วมกันกับลูกได้ ย่อมไม่ก่อให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกได้ แต่ถ้าพ่อแม่และลูกไม่เข้าใจกันก็จะเกิดปัญหาทะเลาะวิวาทและความไม่เข้าใจกัน พ่อแม่ต้องเลี้ยงลูกแบบพอดีไม่เข้มงวดหรือให้อิสระมากเกินไป อย่างไรก็ตาม นายน้อย มีความเห็นว่าบทลงโทษดังกล่าวมีความเหมาะสมคืออยู่แล้ว เพราะถึงแม้จะมีโทษที่รุนแรงเพียงใด ก็ไม่ได้หมายความว่า จะลดจำนวนเด็กที่กระทำความผิดได้ และหากพบเจอกรณีดังกล่าวถ้าเด็กทำความผิดเป็นครั้งแรก ในการลงโทษพ่อแม่ก็ควรดำเนินการด้วยวิธีการตักเตือน และให้คำปรึกษาถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาก็ยังไม่ควรดำเนินการลงโทษตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด เป็นเสมือนการให้โอกาสแก่พ่อแม่ในการอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี

3. ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ในการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ให้มีประสิทธิภาพ นายน้อย มีความเห็นว่าเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง และเชื่อมั่นว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ย่อมปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ ไม่นำมาเป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์เพราะเป็นกฎหมายที่มีจุดมุ่งหมายในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็ก ดังนั้นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติย่อมมีความรับผิดชอบ และไม่คิดว่าจะมีช่องทางใดในการแสวงหาผลประโยชน์ โดยนายน้อย เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าภายหลังการประกาศใช้ มาตรา 26 (3) จะช่วยแก้ปัญหาการประพฤติดนไม่เหมาะสมและการกระทำผิดได้อย่างจริงจัง อย่างไรก็ตามนายน้อยมีความเห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) อาจเป็นการแก้ไขปัญหที่ปลายเหตุ คือ รอจนเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแล้วจึงสามารถดำเนินการตามกฎหมายได้ ดังนั้นเพื่อให้มีประสิทธิภาพและบังเกิดผลขึ้นจริงเจ้าหน้าที่ควรปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดจริงจังและให้ความสำคัญที่ตัวเด็กมากกว่ามุ่งลงโทษพ่อแม่ นอกจากนี้จำเป็นต้องประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้วย

กรณีศึกษาที่ 3

นายสามารถ อายุ 51 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพ รับจ้าง โดยเป็นลูกจ้างของหน่วยงานในสังกัด กรุงเทพมหานคร มีรายได้เดือนละประมาณ 8,500 บาท นายสามารถมีลูกจำนวน 4 คน คนแรก อายุ 25 ปี ทำงานอยู่โรงงานในจังหวัดสมุทรสาคร คนที่

สอง อายุ 20 ปี ทำงานรับจ้างขายของที่ตลาดนัดสวน จตุจักร คนที่ สาม อายุ 19 ปี ช่วยมารดาขายอาหารตามสั่งซึ่งเป็นร้าน ที่ตั้งอยู่ละแวกบ้านพัก คนที่ สี่ อายุ 16 ปี ศึกษาอยู่ระดับ ปวช. ปี 1 ซึ่งเด็กที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาตั้งเดือน คือนายเอ ลูกคนที่ สี่ โดยโดนตั้งเรื่อง มั่วสุมดื่มสุราอยู่ในร้านอาหารในเวลาเรียน ด้านสัมพันธภาพระหว่างนายเอกับสมาชิกในครอบครัว นายสามารถ กล่าวว่า นายเอมีความสนิทสนมกับแม่มากกว่าตน เนื่องจากนายสามารถเป็นคนดุ เข้มงวด และมักตำหนิลูก ๆ ถ้าทำผิด ทำให้นายเอไม่ค่อยกล้าพูดคุยด้วย นายสามารถเล่าว่าเคยมีปัญหาทะเลาะกับนายเอในเรื่องศึกษาต่อในช่วงที่นายเอจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นายสามารถต้องการให้นายเอเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่นายเออยากเรียนต่อวิทยาลัยเทคนิค โดยได้โต้เถียงกันอย่างรุนแรง นายสามารถได้ให้เหตุผลที่ไม่อยากให้นายเอเรียนต่อในวิทยาลัยเทคนิค เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของลูก เห็นว่าเด็กนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคมักมีเรื่องทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน และบางครั้งรุนแรงจนถึงขั้นเสียชีวิต นายสามารถจึงไม่อยากให้นายเอเรียน แต่นายเอก็กลัวว่าหากเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเรียนไม่จบ เพราะเรียนหนังสือไม่ค่อยเก่ง และคิดว่าเรียนจบวิทยาลัยเทคนิคจะสามารถหางานได้ง่ายกว่า หลังจากการโต้เถียงครั้งนี้เป็นผลให้นายสามารถกับนายเอไม่ค่อยได้พูดคุยกัน แต่ก็ยังมีความรักและเป็นห่วงเหมือนเช่นเคย ความสัมพันธ์กับพี่ชายนายเอไม่ค่อยสนิทสนมกับพี่ชายทั้งสามคน เนื่องจากมีอายุห่างกับพี่ชายคนแรกและคนที่สอง พี่ชายทั้งสองคนแยกออกไปเช่าหอพักอยู่ข้างนอกมาหลายปี แต่ไม่เคยทะเลาะวิวาทรุนแรง ส่วนกับพี่ชายคนที่สามตอนเด็ก ๆ มีความสนิทสนมกัน แต่พอในช่วงวัยรุ่นลูกชายคนที่สามมีท่าทางดุดังเหมือนผู้ใหญ่ ทำให้ไม่ค่อยได้พูดคุยกัน นายสามารถได้กล่าวถึงฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวว่า มีฐานะค่อนข้างพอมีพอใช้มีหนี้สินบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับขาดสน ภรรยาของนายสามารถประกอบอาชีพขายอาหาร มีรายได้เล็กน้อยเพราะขายไม่ค่อยดี แต่ก็พอเอามาจุนเจือครอบครัวบ้างไม่มากนัก ในการสัมภาษณ์นายสามารถ ผู้ศึกษาแบ่งออกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

นายสามารถได้กล่าวถึงพฤติกรรมของนายเอว่า เป็นเด็กที่เจ็บบ ๆ ไม่ค่อยพูดจา มีเพื่อนละแวกบ้านเยอะ เมื่อกลับมาจากโรงเรียนมักไปเล่นกีฬาหรือพูดคุยกับเพื่อน ตั้งแต่เข้าเรียนในวิทยาลัยเทคนิค ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาท แต่บางครั้งกลับบ้านดึกโดยให้เหตุผลว่าอยู่ทำงานที่โรงเรียน เคยไปนอนบ้านเพื่อนที่โรงเรียนบ้างเป็นบางครั้ง แต่ขออนุญาตจากแม่ก่อนทุกครั้ง นายสามารถกล่าวว่า แม่นายเอมักรวมตัวกับกลุ่มเพื่อนละแวกบ้านแต่ก็เล่นกีฬาพูดคุยกันธรรมดา ไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น นายเอไม่เคยกินเหล้า สูบบุหรี่ หรือเล่นการพนัน และคิดว่านายเอไม่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานบริการ เพราะตนให้เงินนายเอใช้จ่ายไม่มากนัก หากจะไป

เที่ยวในสถานที่ดังกล่าวต้องใช้เงินมากและคิดว่านายเอคงไม่มีเงินไปเที่ยวในสถานที่ดังกล่าว แม้ตนจะไม่ค่อยได้พูดคุยกับลูก แต่หากตกเดือนนายเอก็จะรับฟังไม่ได้เถียง บางครั้งอาจแสดงอาการหงุดหงิดบ้าง ในเรื่องของการศึกษานายสามารถบอกว่า นายเอไปโรงเรียนทุกวันจะหยุดเรียนบ้างเวลาไม่สบาย ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และไม่เคยถูกทางโรงเรียนเชิญไปพบหรือแจ้งว่านายเอมีปัญหาที่โรงเรียน ในช่วงปิดเทอมนายเอเคยไปทำงานพิเศษเป็นพนักงานขายของที่ห้างสรรพสินค้า แต่ไปทำไม่ได้ไม่นานเพราะไม่ชอบจากนั้นก็ไปช่วยงานพี่ชายของนายสามารถที่เปิดตู้ซ่อมรถ ได้ค่าจ้างวันละ 150 บาท แต่พอเริ่มเรียนวิทยาลัยเทคนิคก็ไม่ได้ทำงานพิเศษช่วงปิดเทอมอีก ช้านายสามารถก็ไม่ได้บังคับให้ไปทำ นายสามารถมั่นใจว่า นายเอไม่เคยประกอบอาชีพที่ไม่สุจริต เพราะงานพิเศษที่นายเอไปทำก็ทำกับพี่ชายของนายสามารถเอง และนายเอก็ไม่ได้มีนิสัยการใช้จ่ายฟุ่มเฟือย หากอยากได้อะไรก็จะเก็บเงินซื้อด้วยตนเอง หรือบางครั้งก็จะขอเงินจากแม่ไปซื้อ นายเอไม่เคยลักขโมยเงินหรือสิ่งของภายในบ้าน เพราะตนมักสั่งสอนลูกเสมอไม่ให้โกหกและขโมยของผู้อื่น ซึ่งตนก็มั่นใจว่าลูกของตนไม่มีนิสัยเช่นนั้นแน่นอน นายเอไม่เคยสร้างปัญหาความเดือดร้อนให้แก่คนในครอบครัว ส่วนกลุ่มเพื่อนของนายเอนั้น นายสามารถกล่าวว่า ตนคุ้นเคยกับเพื่อนที่อยู่ใกล้เคียงบ้านเพราะรู้จักมาตั้งแต่เด็ก ๆ มักรวมตัวกันเล่นกีฬา เท่าที่นายสามารถรู้ไม่มีใครติดยาเสพติด ส่วนใหญ่กำลังเรียนหนังสืออยู่ และเป็นเพื่อนที่มีอายุใกล้เคียงกัน แต่เพื่อนที่โรงเรียนนายเอไม่เคยพามาที่บ้าน นายสามารถจึงไม่เคยเจอมาก่อน เมื่อนายเอถูกตำรวจควบคุมตัวมาตกเดือนในครั้งนี้ทำให้นายสามารถคิดว่าเพื่อนโรงเรียนของนายเอมีพฤติกรรมที่ไม่ดีนัก และเชื่อว่าสาเหตุที่นายเอหนีเรียนในครั้งนี้น่าจะมาจากการที่เพื่อนที่ซักชวน จากการสัมภาษณ์นายสามารถและนำข้อมูลพฤติกรรมของนายเอ ตามความคิดเห็นของนายสามารถมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเสี่ยง ตามกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 สรุปได้ว่านายเอไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

จากการสัมภาษณ์นายสามารถกล่าวว่า ไม่เคยรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาก่อน เมื่อสอบถามถึงเนื้อหาสาระของกฎหมายตามความคิดเห็นของนายสามารถ กล่าวว่า น่าจะเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นหลักและให้การคุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกทำร้าย โดยให้พ่อแม่ได้มีส่วนร่วมในการดูแลเด็กมากขึ้น กฎหมายอาจมีบทลงโทษพ่อแม่ที่ไม่ดูแลลูก ปล่อยให้กระทำความผิด แต่พ่อแม่ของเด็กที่จะถูกลงโทษต้องจดทะเบียนสมรสกัน หากไม่จดทะเบียนที่รับผิดชอบน่าจะเป็นแม่ของเด็กเพียงฝ่ายเดียว ในกฎหมายอาจมีการระบุหน้าที่ของพ่อแม่ว่า ต้องทำอะไรบ้างในฐานะของพ่อแม่ เช่น ให้การ

เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนถ้าลูกไม่สบายต้องพาไปรักษา พ่อแม่ไม่สามารถพาลูกไปทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น ขายบริการ ขอดาน ส่วนเด็กที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะเป็นเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีเพราะถ้าอายุมากกว่า 18 ปี น่าจะถือว่าเป็นผู้ใหญ่ นอกจากพ่อแม่แล้ว กฎหมายฉบับนี้น่าจะมีความหมายครอบคลุมทุกคนที่ให้การส่งเสริมยุ่งให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นญาติกับเด็กหรือไม่ก็ตาม ในด้านบทลงโทษนายสามารถคิดว่าน่าจะมีการกำหนดทั้งปรับเงินและจำคุกหากเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมมาก ก็อาจจะทั้งปรับเงินและจำคุกด้วย

แต่นายสามารถมีความคิดว่าร้านค้าหรือบุคคลที่เหล้า บุหรี่ ให้เด็กไม่มีความผิดตามกฎหมายเพราะตามที่ร้านค้า ขายเหล้า บุหรี่ให้แก่เด็ก เขาไม่รู้ได้ว่าผู้ใหญ่เป็นคนที่ให้เด็กมาซื้อหรือเด็กมาซื้อไปดื่มหรือสูบเอง ดังนั้นการที่ร้านค้าขายเหล้าบุหรี่ยให้แก่เด็กก็ไม่น่าจะหมายความว่าสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จึงไม่มีความผิดตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และคิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ไม่ได้ประกาศใช้อย่างเป็นทางการ

ทัศนคติต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายสามารถได้แสดงความคิดเห็นต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ว่าเป็นมาตรการที่ดี และมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมมากขึ้น เช่น ดิถยาเสพติด เทียวเตรในสถานบันเทิง ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เป็นต้น การมีกฎหมายดังกล่าวจะช่วยกระตุ้นให้พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูกให้การควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะทำให้เด็กมีระเบียบวินัยมากขึ้นแต่ในทางปฏิบัติกฎหมายอาจไม่สามารถประสบความสำเร็จในการทำให้พ่อแม่ดูแลลูกให้มากขึ้นได้กับทุกครอบครัวเพราะมีอีกหลายคนที่ไม่มีความรู้ว่ามีกฎหมายดังกล่าว หรือบางคนอาจจะรู้แต่ไม่สนใจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย นายสามารถกล่าวว่าการที่มาตรา 26 (3) มีการกำหนดบทลงโทษ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืน ทำให้คิดว่ากฎหมายมุ่งเน้นที่จะลงโทษพ่อแม่ที่ไม่ใส่ใจเลี้ยงดูลูกเป็นสำคัญ แต่ในบางครั้ง นายสามารถคิดว่าการที่ลูกไปกระทำความผิดพ่อแม่ อาจไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องรับรู้ เพราะมีพ่อแม่ส่วนใหญ่อยากให้ลูกของคนเป็นพลเมืองดี ดังนั้นการลงโทษพ่อแม่ของเด็กที่กระทำความผิดทุกรายอาจไม่ถูกต้องนัก เพราะครอบครัวไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กทำความผิด บางครั้งเด็กทำความผิดเพราะสาเหตุอื่นไม่เกี่ยวข้องกับพ่อแม่ ในด้านเนื้อหาของกฎหมาย นายสามารถคิดว่ามีความชัดเจน เข้าใจง่าย

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

จากการที่กำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) นั้น หมายความว่าถึง พ่อแม่นายสามารถคิดว่ามีความเหมาะสมดีโดยเฉพาะในกรณีที่มีพ่อแม่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจให้ลูกมีพฤติกรรมที่

ไม่เหมาะสมหรือกระทำความผิดในกรณีดังกล่าว ควรมีการกำหนดบทลงโทษที่รุนแรง เนื่องจากพ่อแม่มีหน้าที่ในการสั่งสอนให้ลูกเป็นพลเมืองที่ดีเคารพกฎหมาย แต่หากพ่อแม่สั่งสอนให้ลูกกระทำความผิดทั้งโดยทางตรงเช่น พ่อแม่เป็นโจรก็สอนให้ลูกเป็นโจรด้วย หรือโดยอ้อมเช่น ปล่อยปละละเลย แม้รู้ว่าลูกมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมก็ไม่สนใจที่จะตักเตือน กลุ่มคนประเภทนี้ควรมีมาตรการในการลงโทษที่รุนแรง และในบางครั้งการที่กำหนดบทลงโทษรุนแรงสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎหมายก็จะช่วยข่มขู่ไม่ให้คนกล้ากระทำความผิดได้ เพราะถ้าบทลงโทษไม่รุนแรงคนก็จะไม่เกรงกลัว และไม่ให้ความใส่ใจ นอกจากนี้ในการลงโทษต้องดำเนินการอย่างจริงจัง ดังนั้นในการป้องกันแก้ไขปัญหาการที่เด็กกระทำความผิด นายสามารถมีความเห็นว่าควรดำเนินการที่ตัวเด็กและพ่อแม่ควบคู่กันไปเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง ผลกระทบในครอบครัวที่อาจเกิดขึ้นภายหลังการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) คือความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยเฉพาะ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกทั้งนี้ นายสามารถให้เหตุผลว่าการที่กฎหมายมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับพ่อแม่ หากลูกมีความประพฤติที่ไม่เหมาะสมย่อมมีผลให้พ่อแม่เข้มงวดกวดขันกับลูกให้มากขึ้น เนื่องจากเกรงกลัวกับความผิดที่ต้องได้รับในขณะที่เด็กยุคปัจจุบันไม่ค่อยให้ความเคารพเชื่อฟังพ่อแม่ เวลาว่ากล่าวตักเตือนก็มักโต้เถียงไม่รับฟัง หากผู้ปกครองเพิ่มความเข้มงวดมากขึ้น อาจเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันระหว่างพ่อแม่กับลูกได้

3. ด้านการดำเนินงาน และผลการดำเนินงาน ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ในด้านการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) นายสามารถมีความเห็นว่า เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ควรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจจริงจัง เพื่อให้การควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นได้จริงในทางปฏิบัติ เพราะหากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติไม่จริงจังก็ไม่เกิดผลใด ๆ ครั้งในเจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความซื่อสัตย์ โดยนายสามารถมีความเชื่อมั่นว่าหากมีการปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ก็สามารถควบคุมความประพฤติของเด็กให้มีความเหมาะสมขึ้นได้ ผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คือจำนวนเด็กที่กระทำความผิดก็จะลดลง แต่ทั้งนี้การจับกุมพ่อแม่เมื่อเด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม โดยเฉพาะในรายที่ลูกมีปัญหาพฤติกรรมแล้วการดำเนินการดังกล่าว อาจเป็นการแก้ไขปัญหาก็ปลายเหตุโดยการนำพ่อแม่มาลงโทษมิได้ช่วยแก้ไขที่ต้นเหตุ เนื่องจากว่าการนำพ่อแม่มาลงโทษเพียงอย่างเดียว นั้น พ่อแม่อาจยังไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด และจะมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไรเมื่อดำเนินการลงโทษเสร็จสิ้นพ่อแม่ก็อาจมีวิถีทางการเลี้ยงลูกเหมือนเดิม เพราะไม่ทราบว่าจะอะไรคือสาเหตุของปัญหาการแก้ไขปัญหาก็ไม่เกิดขึ้น แต่ในรายที่ลูกยังไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงหากได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าวก็อาจจะหาแนวทางหรือมาตร

การในการป้องกันไม่ให้ลูกของตนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ถ้าอย่างไรก็ตามการที่จะทำให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง ทั้งในส่วนของพ่อแม่และลูกเพื่อให้พ่อแม่มีความเข้าใจตระหนักในหน้าที่ของตนเอง และลูกก็เข้าใจเหตุผลความจำเป็นของการที่พ่อแม่เพิ่มความเข้มงวดกวดขันตลอดจนรับทราบ ถ้าผลที่เกิดขึ้นตามมาหากประพฤตินไม่เหมาะสม

กรณีศึกษาที่ 4

นายสมชาย อายุ 50 ปี ประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 6,000 บาท นายสมชายมีบุตร จำนวน 3 คน คนแรก อายุ 18 ปี ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 คนที่สอง อายุ 14 ปี ศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คนที่สามอายุ 12 ปี ซึ่งเด็กที่ถูกเจ้าหน้าที่ศูนย์สวัสดิภาพ เด็ก เยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาตักเตือนคือ ด.ช.พี เป็นลูกชายคนที่สองของนายสมชาย โดยโดนเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวมาตักเตือนเรื่องนี้เรียนไปเที่ยวสวนสัตว์ ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่าง ด.ช.พีกับนายสมชาย นายสมชายกล่าวว่า ด.ช.พี เป็นเด็กดี อดทน ร่าเริง เวลาตักเตือนชอบโต้เถียง นายสมชายเรียกมาว่ากล่าวตักเตือนบ่อยครั้งเพราะ ด.ช.พีกลัวตนมากกว่าแม่ ด.ช.พี มักมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับพี่ชายและน้องชาย คิดว่าพ่อแม่รักพี่ชายกับน้องชายมากกว่า นายสมชายมีความหนักใจในพฤติกรรมของด.ช.พี มาก เพราะทราบจากครูที่โรงเรียนว่าชอบหนีเรียน นายสมชายเคยลงโทษด้วยการตีแต่ก็ไม่เห็นผลลาบในปัจจุบันนายสมชายคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างตนกับด.ช.พีไม่ค่อยดีเท่าที่ควร ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างน้องชายกับด.ช.พีนายสมชายมีความเห็นว่าไม่ดีนักเพราะด.ช.พีชอบรังแกน้องชายและทะเลาะกับพี่ชาย เคยชกต่อยกับพี่ชาย ซึ่งนายสมชายลงโทษทั้งคู่ ช่วงหลังนายสมชายรู้สึกที่ด.ช.พี ไม่ค่อยสูงส่งพูดคุยกับคนในครอบครัว และทำตัวเหมือนมีความลับเมื่อสอบถามก็บอกว่าไม่มีอะไร ตนพยายามให้ภรรยาสอบถามแต่ก็ยังไม่ทราบสาเหตุ ในการสัมภาษณ์นายสมชาย เกี่ยวกับทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์นายสมชาย เกี่ยวกับพฤติกรรมของด.ช.พีซึ่งเป็นลูกชายของนายสมชายได้ข้อมูลว่า ด.ช.พี เป็นเด็กดี อดทน ร่าเริง เวลาตักเตือนชอบโต้เถียง ช่วงหลังมักชอบเก็บตัวไม่ค่อยสนิทสนมพูดคุยกับคนในครอบครัว มีปัญหาทะเลาะกับพี่น้องบ่อยครั้ง ทำให้ชอบใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนละแวกบ้าน นั่งพูดคุยเล่นฟุตบอล และขี่จักรยานเล่น ฯลฯ ช่วงหลังนายสม

ชายเล่าว่า ด.ช.พี มักออกไปนอนบ้านเพื่อนแม่ไม่อนุญาตก็ไม่สนใจ นายสมชายได้เรียกมา ตักเตือนบ่อยครั้งก็จะนิ่งเฉยไม่พูด แต่ถ้าภรรยาเป็นคนตักเตือน ด.ช.พี มักได้เตียงไม่รับฟัง นายสมชายมีกังวลว่าตนเองจะไม่สามารถอบรมสั่งสอน ด.ช.พี ได้อีกเพราะ ด.ช.พี ไม่เคารพเชื่อฟัง ไม่ปรับปรุงตนให้ดีขึ้น บางครั้งรู้สึกว่ายิ่งห้ามไม่ให้กระทำสิ่งที่ไม่ดีก็เหมือนยิ่งยุให้ทำ จึงไม่ยอมตักเตือนกลัวลูกจะกระทำผิดกฎหมาย หรือหนีออกจากบ้าน นายสมชายทราบข่าว ด.ช.พี เคยหนีเรียนออกไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนโดยทราบมาจากครูที่โรงเรียนได้โทรมาแจ้ง นายสมชายได้ลงโทษด้วยการตีและห้ามไม่ให้กระทำอีก แต่ก็มาทราบตอนที่ ด.ช.พี ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมมาในครั้งนี้นี่ว่า ด.ช.พี ยังคงมีพฤติกรรมหนีเรียนอยู่ นายสมชายกล่าวว่า ด.ช.พี เคยหนีไปเที่ยวสถานบันเทิงกับกลุ่มเพื่อน ประมาณ 3-4 ครั้ง โดยไม่ขออนุญาตเคยลงโทษแต่ก็ไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม จึงไม่อดทนอดทนเพราะคิดว่าไม่ก่อให้เกิดผลดี มีแต่จะทำให้เหตุการณ์แย่ไปกว่าเดิม ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลพฤติกรรมของ ด.ช.พี ตามความคิดเห็นของนายสมชาย มาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า นายสมชายมีความเห็นว่าด.ช.พีมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามที่กฎกระทรวงกำหนด ได้แก่ พฤติกรรมการเที่ยวในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เช่น ผับ เคาท์ ฯลฯ ต่อต้าน ทำทนายคำสั่งสอนของผู้ปกครองจนไม่อาจอบรมสั่งสอนได้ ไม่เข้าเรียนในโรงเรียน เร่ร่อนไปตามสถานที่ต่าง ๆ เมื่อผู้ศึกษาได้สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการหนีเรียนไปเที่ยวสวนสัตว์จนเป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชนและสตรีควบคุมตัวมาเพื่อตักเตือน นายสมชายกล่าวว่าตนเชื่อว่าเป็นเพราะครอบครัวมีปัญหาไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามนายสมชาย เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า นายสมชาย กล่าวตนไม่เคยได้ยินข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาก่อน โดยคิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะเป็นกฎหมายที่ป้องกันไม่ให้เด็กกระทำผิดและถูกจับกุมดำเนินคดี ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ยังไม่มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ และกลุ่มเป้าหมายของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้หมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์นายสมชาย ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นายสมชาย ได้กล่าวว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะมีจุดหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โดยต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแล คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก ซึ่งนอกจากนี้กฎหมายดังกล่าวน่าจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับหน้าที่ของพ่อแม่ในอบรมสั่งสอน

บุตรหลาน และมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนซึ่งหมายความถึงพ่อแม่ที่ไม่สนใจปล่อยปละละเลยลูก ไม่ให้การดูแลอย่างเหมาะสม บังคับหรือส่งเสริมสนับสนุนให้ลูกกระทำความผิด ตามกฎหมายพ่อแม่ไม่สามารถพาเด็กไปในสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม เช่นในสถานที่เล่นการพนัน ห้ามมิให้พ่อแม่พาลูกประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสม เช่น เร่ร่อนขอทาน ทั้งนี้หากพ่อแม่พาไปก็ถือว่ามีความผิด ในเรื่องของการขายเหล้า บุหรี่ให้แก่เด็ก นายสมชายคิดว่ามีความผิดเพราะถือว่าเป็นการสนับสนุนเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงน่าจะมีความผิดเช่นเดียวกัน และหากเจ้าหน้าที่พบเห็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมีสิทธิแยกเด็กออกจากครอบครัวได้ทันที

ทัศนะต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นายสมชาย เกี่ยวกับทัศนะต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยผู้ได้ศึกษาได้อ่านเนื้อหาของมาตราดังกล่าวให้นายสมชาย หลังจากนั้นได้ทำการสอบถามนายสมชายเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายสมชาย ได้แสดงความเห็นว่าจากเนื้อหาของ มาตรา 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการส่งเสริม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพิ่มรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ลูกมีระเบียบวินัยมากขึ้น หากผู้ปกครองเพิ่มความสนใจในการเลี้ยงดูบุตรหลาน ซึ่งจะช่วยแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กได้ จากสภาพสังคมในปัจจุบันที่ทุกคนต้องดิ้นเพื่อความอยู่รอดของสมาชิกในครอบครัวพ่อแม่ต้องทำงานหนักเพื่อหารายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวอาจเป็นผลให้การทำหน้าที่ในการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนลูกไม่ดีพอ ละเลยไม่ให้ความสนใจลูกหลานของตนเอง ทำให้ลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จากสาเหตุดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามาตรา 26 (3) มีความสำคัญอย่างยิ่งกับสังคมไทย นายสมชายมั่นใจว่าเมื่อมีการประกาศกฎหมายดังกล่าวแล้วผู้ปกครองจะมีความรับผิดชอบในการทำหน้าที่ของตนเองมากขึ้น เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มุ่งลงโทษผู้ปกครองที่ขาดความรับผิดชอบ ปล่อยปละละเลยบุตรหลานหรือเป็นผู้ส่งเสริมยุยงให้เด็กกระทำความผิด พ่อแม่ก็ย่อมเกรงกลัวความผิดที่อาจเกิดขึ้นได้

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นายสมชาย กล่าวว่าครอบครัว เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ดังนั้นการที่กฎหมายกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) ที่รวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครองมีความเหมาะสม แต่ในการป้องกันแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กควรให้ความสำคัญกับตัวเด็กมากกว่า

ครอบครัว เนื่องจากเด็กไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ มีความมั่นใจในตัวเองสูงและโตเกินตัว เนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปมีสิ่งที่ไม่ดีอยู่ทุกที่ ซึ่งแตกต่างจากสมัยก่อน บางครั้งการที่พ่อแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานได้อย่างเต็มที่ เพราะ ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ถึงอย่างไรก็ตามการที่เด็กกระทำผิดแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ย่อมมีความบกพร่องด้วยถือว่าทำหน้าที่ความเป็นพ่อแม่ไม่ดีพอ ปล่อยให้ปลดละเลย ดังนั้นภายหลังที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ผลที่เกิดขึ้น คือพ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนและให้ความสนใจลูกอย่างเข้มงวดมากขึ้น ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาทะเลาะวิวาทและความไม่เข้าใจระหว่างพ่อแม่กับลูก นายสมชาย มีความเห็นว่าบทลงโทษดังกล่าวมีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว แต่การที่จะควบคุมบังคับคนให้เคารพและปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว ระดับความรุนแรงของบทลงโทษไม่น่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้

3. ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ในการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) นายสมชาย มีความเห็นว่า ไม่ใช่ช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตัวเองของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้ ถึงอย่างไร เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และจริงจัง ภายหลังที่มีการใช้มาตรา 26 (3) นายสมชาย จึงมีความมั่นใจว่า จะช่วยแก้ปัญหาการประทุพติตไม่เหมาะสมและการกระทำผิดของเด็กได้อย่างจริงจัง นายสมชายได้แสดงความคิดเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะตนเชื่อว่าประชาชนส่วนใหญ่ไม่เคยได้ยินกฎหมายและไม่มีความรู้ และในเมื่อประชาชนไม่มีความรู้ก็ไม่น่าจะมีความผิดเพราะเป็นการกระทำที่เกิดจากความไม่รู้ไม่ตั้งใจ

กรณีศึกษาที่ 5

นางเพ็ญ อายุ 38 ปี จบการศึกษาระดับ ปวช. ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นครูพี่เลี้ยงในโรงเรียนเอกชน มีรายได้เดือนละ 6,000 บาท นางเพ็ญ มีลูกจำนวน 2 คน คนแรกอายุ 17 ปี ศึกษาอยู่ระดับชั้น ปวช. ปี 2 คนที่สองอายุ 12 ปี ศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เด็กที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชนและสตรี ควบคุมตัวมาตักเตือน คือ น.ส.เดือน ลูกสาวคนแรก โดยโดนตักเตือนเรื่อง มั่วสุมในห้างสรรพสินค้าในเวลาเรียน เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งให้นางเพ็ญทราบว่าได้ควบคุมตัว น.ส.เดือน และขอเชิญตัวผู้ปกครองมาพบ เจ้าหน้าที่จึงได้ทราบข้อมูลจาก

นางเพ็ญว่า น.ส.เดือน ได้หนีออกจากบ้านได้ประมาณ 3 วัน เนื่องจากมีปัญหาทะเลาะกันโดยนางเพ็ญได้พยายามติดตาม แต่ไม่พบเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งให้ทราบจึงรู้สึกตกใจมาก ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่าง น.ส.เดือน กับสมาชิกในครอบครัวนางเพ็ญกล่าวว่า น.ส.เดือน เป็นคน ร่าเริงพูดเก่ง ตอนเด็กเป็นคนขี้อ้อน ติดพ่อแม่ แต่พอเริ่มเข้าช่วงวัยรุ่น ก็เริ่มไม่สนิทสนมกับพ่อแม่ น.ส.เดือน มักทะเลาะกับน้องชาย และคิดว่าพ่อแม่รักน้องมากกว่า ลำเอียง เพราะเวลาที่ น.ส.เดือน ทะเลาะกับน้องชาย นางเพ็ญมักจะลงโทษตักเตือน น.ส.เดือน ตนเห็นว่า น.ส.เดือน โดดกว่าน่าจะมี เหตุผลและยอมน้อง แต่กลับกลายเป็นทำให้ น.ส.เดือน น้อยใจ คิดว่ารักน้องมากกว่า มารยะหลัง น.ส.เดือน ไม่ค่อยพูดคุยกับพ่อแม่และน้อง เวลาที่จะออกไปข้างนอก น.ส.เดือน ไม่ค่อยไปด้วย ตน ก็ไม่ยอมเข้าซึ่ลูกกลัวว่าจะรำคาญและไม่อยากทะเลาะกัน แต่ตนก็ให้ความสนใจเป็นห่วงลูก ตลอดเวลา คอยสอบถามเรื่องการเรียน หากลูกมีปัญหาที่พร้อมที่จะให้คำแนะนำ ด้าน น.ส.เดือน กับพ่อจะสนิทกันมากตอนเด็ก แต่พอเริ่มโตเป็นสาวก็ไม่ค่อยได้พูดคุยหยอกล้อกันเท่าไร อีกประการ อาจเป็นสาเหตุมาจากพ่อของ น.ส.เดือน ประกอบอาชีพขับรถทัวร์ทำให้ต้องเดินทางไปต่างจังหวัด เกือบทุกวันเลยไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับลูก แต่ถ้าเป็นวันหยุดก็จะไม่ออกไปไหนพักผ่อนอยู่ที่บ้านทานข้าว ร่วมกันบ้างแต่ไม่บ่อยนัก เพราะวันหยุดของสามีมักตรงกับวันธรรมดา ซึ่งลูก ๆ ก็จะออกไปเรียน หนังสือ ถึงแม้จะไม่ค่อยได้พูดคุยหรือทำกิจกรรมร่วมกันแต่นางเพ็ญ ก็คิดว่าครอบครัวของตนไม่มี ปัญหาใด จนเมื่อประมาณ 1 อาทิตย์ ก่อนที่ น.ส.เดือน จะหนีออกจากบ้าน นางเพ็ญ เล่าว่าเกิด ปัญหาทะเลาะกันระหว่างตนกับ น.ส.เดือน เรื่องการคุยโทรศัพท์ ซึ่งตนได้ตักเตือน น.ส.เดือน อยู่ บ่อยครั้ง คุยแต่ละครั้งนานเป็นชั่วโมง กลับมาจากโรงเรียนก็เข้าห้องนอนคุยโทรศัพท์มือถือไม่ช่วย ทำงานบ้าน จึงได้เข้าไปต่อว่าและโต้เถียงกัน นางเพ็ญ จึงยึดโทรศัพท์มือถือมาเก็บไว้ น.ส.เดือน รู้สึก ไม่พอใจและโต้เถียงว่าตนยุ่งเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเขามากเกินไป นางเพ็ญ จึงพูดด้วยอารมณ์ โกรธว่า ถ้าคิดว่าโตเป็นผู้ใหญ่ ดูแลตัวเองได้แล้วก็ไม่ต้องมาขอเงินให้หาเงินช่วยเหลือตนเอง หลังจาก ทะเลาะกันก็ไม่ได้พูดคุยกันประมาณ 2-3 วัน หลังจากนั้นเห็น น.ส.เดือน เดินออกไปข้างนอก นาง เพ็ญ คิดว่าคงออกไปหาเพื่อนตามปกติ แต่พอตอนเย็นไม่กลับบ้านก็รู้สึกเป็นกังวลเดินออกไปตาม บ้านเพื่อนที่อยู่ใกล้ ๆ บ้านก็ไม่พบและไม่มีใครรู้ว่าไปไหน นางเพ็ญไม่รู้จะติดต่อลูกได้อย่างไร เพราะโทรศัพท์มือถือตนก็ยึดมาเก็บไว้แต่ในใจก็คิดว่าลูกคงไปนอนบ้านเพื่อนที่เรียนโรงเรียนเดียว กัน เพราะโกรธที่โดนต่อว่า นางเพ็ญรู้สึกผิดว่าตนลงโทษลูกรุนแรงเกินไปจนเป็นเหตุให้ลูกหนีออก จากบ้าน จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดต่อแจ้งเรื่องลูกสาวก็รู้สึกสบายใจ เมื่อรู้ว่าลูกสบายใจ แต่ก็รู้สึกกังวล กลัวว่าลูกจะไปทำความผิดอื่น ๆ ซึ่งในการสัมภาษณ์นางเพ็ญเกี่ยวกับทัศนคติต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ผู้ศึกษาได้ทำการแบ่งออกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

นางเพ็ญได้กล่าวถึงพฤติกรรมของ น.ส.เดือน ว่าพฤติกรรมของ น.ส.เดือน เริ่มเปลี่ยนแปลงตอนเข้าสู่วัยรุ่นหรือตอนที่เริ่มเข้าเรียนในระดับ ปวช. จากเดิมที่เคยเป็นเด็กพูดเก่งร่าเริง ชอบหยอกล้อกับพ่อแม่ก็กลายเป็นเด็กที่มีโลกส่วนตัวไม่ค่อยพูดคุยหยอกล้อกับพ่อแม่ ขึ้นใจชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวในห้องนอน ไม่ค่อยทำกิจกรรมไปเที่ยวกับครอบครัว ซึ่งนางเพ็ญเข้าใจว่าเป็นนิสัยของเด็กวัยรุ่นที่เริ่มมีกลุ่มเพื่อนให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ ไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่เสียหายอะไร นางเพ็ญมีความมั่นใจว่า น.ส.เดือน ไม่มีพฤติกรรมเกเร เพราะเวลาหลังเลิกเรียนก็จะกลับบ้านบางครั้งก็จะไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนที่โรงเรียน แต่ถ้าจะกลับบ้านเด็กก็จะโทรมาบอกทุกครั้งหรือหากจะไปนอนค้างบ้านเพื่อนเนื่องจากต้องทำรายงานก็จะขออนุญาตก่อนเสมอ นางเพ็ญกล่าวว่า ไม่เคยพบเห็นหรือได้ยินว่า น.ส.เดือน ดื่มสุรา สูบบุหรี่หรือติดยาเสพติด เคยสอบถามเพราะเห็นมีข่าวเกี่ยวกับเด็กติดยาเสพติดเพิ่มมากขึ้น น.ส.เดือน ก็บอกว่าไม่เคยลอง ซึ่งตนมั่นใจว่าลูกไม่มีพฤติกรรมเช่นนี้ เพราะเคยค้นห้องของลูกก็ไม่เคยเจออุปกรณ์อะไรที่น่าสงสัย และคิดว่า น.ส.เดือน ไม่เคยไปเที่ยวในสถานบันเทิง เพราะไม่เคยมาขออนุญาตหรือขอเงินไปเที่ยว ส่วนใหญ่จะชอบเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนมากกว่า ไม่เคยออกไปเที่ยวตอนกลางคืน ในด้านการประกอบอาชีพหารายได้พิเศษ นางเพ็ญ กล่าวว่า ตนไม่เคยให้ลูกทำงานพิเศษในช่วงปิดเทอมเพราะคิดว่าถ้าเขาไม่อยากทำก็ไม่อยากบังคับยกเว้นลูกจะสมัครใจอยากไปทำงานเอง และหน้าที่ในการหารายได้ถือเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ ส่วนลูกมีหน้าที่ในการศึกษาเล่าเรียนจึงไม่เคยบังคับให้ลูกไปหางานทำ และ น.ส.เดือน ก็ไม่เคยไปทำงานพิเศษที่ไหนมาก่อน ไม่ว่าจะมาเป็นอาชีพที่สุจริตหรือไม่สุจริตก็ตาม อีกทั้งไม่เคยเห็น น.ส.เดือน มีเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือยผิดปกติ จะใช้จ่ายตามที่ตนให้เวลาไปเรียน เวลาที่ซื้อของที่มีราคาเช่น โทรศัพท์มือถือ เมื่อสอบถามน.ส.เดือน ก็บอกว่าเก็บเงินจากที่แม่ให้ไปโรงเรียน ส่วนกลุ่มเพื่อนที่คบในสมัยเด็กก็จะเป็นที่อยู่หมู่บ้านใกล้ ๆ กัน และเรียนอยู่ที่โรงเรียนเดียวกัน แต่พอจบชั้น ม.3 ก็แยกย้ายไปเรียนที่โรงเรียนอื่น ก็ไม่ค่อยได้พบเจอกัน ดังนั้นกลุ่มเพื่อนของ น.ส.เดือน ตอนนี้เป็นเพื่อนที่โรงเรียน ซึ่งนางเพ็ญรู้จักเพียง 2-3 คน ที่น.ส.เดือน เคยพามาที่บ้าน ส่วนคนอื่น ๆ ไม่เคยรู้จัก แต่คิดว่าน่าจะมีเพื่อนเยอะ เห็นคุยโทรศัพท์กันบ่อย ๆ และคิดว่าเพื่อนที่โรงเรียนไม่น่ามีพฤติกรรมเสียหายใด เพราะเป็นเด็กที่เรียนหนังสือด้วยกันจึงไม่น่าเกเร นางเพ็ญกล่าว น.ส.เดือนไม่เคยหนีออกจากบ้านมาก่อน ครั้งนี้เป็นครั้งแรกและคิดว่าเป็นความผิดของตนเองที่ลงโทษลูกรุนแรงเกินไป ต่อไปก็จะพยายามปรับความเข้าใจกับลูกให้มากขึ้น เพราะไม่อยากให้เกิดปัญหาเช่นนี้อีก จากการสัมภาษณ์นางเพ็ญ ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลที่ได้รับมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ถูกกำหนดอยู่ในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 พบว่า น.ส.เดือนไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ในด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นางเพ็ญกล่าวว่าไม่เคยได้ยินหรือรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาก่อน แต่ความคิดเห็น คิดว่าน่าจะเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กในทุก ๆ ด้านโดยเฉพาะในเรื่องความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เพื่อหาแนวทางในการแก้ไข โดยต้องการให้พ่อแม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น โดยการให้การอบรมเลี้ยงดูลูกให้เป็นคนดีและปกป้องคุ้มครองเด็กไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของบุคคลอื่นที่อาจล่อลวงไปทำมิดีมิร้าย ต้มตุ๋น เช่น แก๊งค์ขอทาน หลอกไปให้ขายบริการทางเพศ หลอกให้ทำงานโดยไม่ได้เงินเดือน เป็นต้น ซึ่งพ่อแม่ที่อาจจะมีอำนาจตามกฎหมายฉบับนี้ต้องเป็นพ่อแม่ที่จดทะเบียนสมรสกันเท่านั้น หากไม่ได้จดทะเบียนอำนาจต่าง ๆ ตามกฎหมายน่าจะอยู่ที่แม่ เพราะเป็นคนให้กำเนิดลูก กฎหมายให้ความสำคัญกับการที่ป้องกันไม่ไห้บุคคลอื่นกระทำการที่ไม่สมควรแก่เด็กเช่น ขายเหล้า-บุหรี่ให้แก่เด็ก พาเด็กไปเร่ร่อนขอทาน เป็นต้น และหากบุคคลใดที่ทำร้ายร่างกายเด็กก็ต้องถูกลงโทษ ดังนั้นก็จะช่วยคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กได้ แต่ทั้งนี้กฎหมายดังกล่าวไม่น่าจะมีการกำหนดบทลงโทษ เพียงแต่ต้องการปกป้องคุ้มครองเด็กเท่านั้น

ทัศนคติต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นางเพ็ญเกี่ยวกับทัศนคติต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยผู้ได้ศึกษาได้อ่านเนื้อหาของมาตราดังกล่าวให้นางเพ็ญ หลังจากนั้นได้ทำการสอบถามนางเพ็ญเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นางเพ็ญมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในปัจจุบันพ่อแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนลูกได้อย่างเพียงพอ เพราะต้องทำมาหากิน เมื่อมีการออกกฎหมายดังกล่าวมาแล้วก็จะกระตุ้นให้พ่อแม่ดูแลลูกใกล้ชิดมากขึ้น และจะช่วยให้เด็กมีระเบียบวินัยมีความประพฤติที่ดีขึ้น แต่ครอบครัวก็ไม่ใช่ว่าสาเหตุประการเดียวที่ทำให้เด็กกระทำความผิด ถึงแม้ครอบครัวมีปัญหาไม่ราบรื่นก็ไม่มีพ่อแม่คนใดอยากไห้ลูกตนเองกระทำความผิด ดังนั้น ในการออกกฎหมายก็อาจไม่สามารถกระตุ้นความรับผิดชอบของพ่อแม่ได้ แต่ก็คิดว่าดีกว่าไม่มีมาตรการใดออกมาเลย ซึ่งนางเพ็ญคิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) เป็นกฎหมายที่มุ่งการลงโทษพ่อแม่หากเลี้ยงดูลูกไม่ดี ปล่อยให้ลูกไปกระทำความผิด เมื่อมีกฎหมายดังกล่าวออกมา

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นางเพ็ญได้กล่าว ถ้อยแถลงโทษของ มาตรา 26 (3) ว่า การที่กำหนดโทษให้แก่พ่อแม่ด้วยความเหมาะสม เพราะถึงอย่างไรพ่อแม่ก็ย่อมมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการกระทำผิดหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของลูกหลาน ถือว่าทำหน้าที่ของความเป็นพ่อแม่ที่ต้องอบรมเลี้ยงดูลูกให้เป็นคนดีของสังคมบวร ดังนั้นจึงควรมีส่วนรับผิดชอบในสิ่งที่ลูกทำผิดของตนกระทำขึ้น แต่ในการกำหนดบทลงโทษไม่ควรรุนแรงมากนัก เพราะจุดประสงค์ต้องการเพียงกระตุ้นให้พ่อแม่มีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น หากมีการกำหนดโทษที่รุนแรงมากเกินไปอาจทำให้พ่อแม่ตัดความรับผิดชอบหากลูกของตนมีพฤติกรรมเกเร เช่น ไล่ออกจากบ้าน ฯลฯ เพราะเกรงกลัวความผิดหากลูกไปกระทำผิด และอาจเป็นเหตุให้พ่อแม่มีความวิตกกังวลต่อพฤติกรรมของลูกเพราะบางครั้งพ่อแม่เองก็ไม่มีเวลาที่คอยติดตามคอยคุมพฤติกรรมของลูกได้ตลอดเวลาต้องไปทำงาน เพื่อความอยู่รอดของทุกคนในครอบครัว ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมของเด็กควรมุ่งเน้นที่ตัวเด็กมากกว่าการลงโทษผู้ปกครอง ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อพบกรณีที่เด็กกระทำความผิดจึงควรมีการตักเตือนก่อนมีการลงโทษผู้ปกครอง เพราะในบางรายผู้ปกครองไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดของเด็ก และเมื่อทราบว่าลูกของตนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมก็ควรให้โอกาสในการปรับปรุงการอบรมเลี้ยงดู หากมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอีกค่อยดำเนินการลงโทษ

3. ด้านการดำเนินงานและผลการดำเนินงานตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นางเพ็ญมีความเห็นว่า การออกมาตรา 26 (3) ช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กเพราะเป็นการแก้ไขที่ต้นเหตุ คือ การทำหน้าที่ของพ่อแม่ในการอบรมสั่งสอนลูก หากสามารถกระตุ้นปรับเปลี่ยนการอบรมสั่งสอนลูกของพ่อแม่ ให้มีความสนใจใส่ใจใกล้ชิดมากขึ้นถือได้ว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุเมื่อเด็กได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดีได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากพ่อแม่อย่างใกล้ชิดจะช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กซึ่งจะส่งผลต่อการลดปัญหาการกระทำผิดของเด็กให้ลดน้อยลงได้ ทั้งนี้นางเพ็ญเชื่อว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงโดยเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต้องกระทำด้วยความจริงจังเคร่งครัด หากเจ้าหน้าที่เพิกเฉยไม่ทำหน้าที่ของตน คนก็จะไม่เกรงกลัว นอกจากความจริงจังในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่แล้วเจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์โปร่งใส เพราะในบางครั้งเคยได้ยินข่าวการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของเจ้าหน้าที่โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมาแสวงหาผลประโยชน์ของตน นอกจากนี้นางเพ็ญ ยังกล่าวว่าประชาชนทั่วไปคงไม่เคยได้ยินหรือรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จึงไม่รู้ว่า

กฎหมายได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ไว้อย่างไร สิ่งใดที่ปฏิบัติได้หรือสิ่งใดที่ปฏิบัติแล้วผิดกฎหมาย ดังนั้นจึงควรเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ให้ประชาชนโดยทั่วไปได้รับทราบและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเพราะพ่อแม่ของเด็กที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนทำงานหาเช้ากินค่ำไม่ค่อยรู้หนังสือ

กรณีศึกษาที่ 6

นางสมศรี อายุ 49 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างเย็บเสื้อผ้า จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 8,000 บาท นางสมศรีหย่าร้างกับสามี เนื่องจากสามีภรรยาไม่ค่อยจะขอลูกสาว นางสมศรีไม่มีบุตรจึงได้นำหลานซึ่งเป็นลูกของน้องสาว จำนวน 2 คนมาเลี้ยงดูเพราะน้องสาวไปทำงานต่างประเทศ คนแรก อายุ 15 ปี ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 คนที่สอง อายุ 9 ปี ศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเด็กที่ถูกเจ้าหน้าที่ศูนย์สวัสดิภาพ เด็กเยาวชน และสตรี ควบคุมตัวมาตักเตือนคือ นายตุ่น เป็นหลานคนโตของนางสมศรี โดยโดนเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวมาตักเตือนเรื่องนี้เรียนนามั่วสุมกับกลุ่มเพื่อนที่ร้านอินเทอร์เน็ต ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่าง นายตุ่นกับนางสมศรี นางสมศรีกล่าวว่า นายตุ่น เป็นเด็กดื้อเงียบไม่ค่อยพูดจา เวลาตักเตือนไม่เคยได้เสียงรับฟังแต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม นางสมศรีมักเรียกมาว่ากล่าวตักเตือนบ่อยครั้งทำให้นายตุ่นมักหลบหน้า หากนางสมศรีอยู่บ้านนายตุ่นก็จะออกไปอยู่ข้างนอกหรือไม่กี่จะเก็บตัวอยู่บนห้อง ไม่ค่อยสูงส่ง มักมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับน้อง นางสมศรีมีความหนักใจในพฤติกรรมของนายตุ่น นางสมศรีรู้ว่านายตุ่นไม่พอใจเวลาที่โดนตักเตือนแต่ไม่เคยแสดงออก นางสมศรีเริ่มรู้สึกเอือมระอากับพฤติกรรมของนายตุ่นแต่ทิ้งไม่ลง เพราะรู้สึกสงสารที่หลานไม่มีพ่อแม่คอยดูแล และตนเองก็ไม่มีลูกคิดว่าหากนายตุ่นโตขึ้น น่าจะดูแลตนและน้องชายได้ ในปัจจุบันนางสมศรีคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างตนกับนายตุ่นไม่ค่อยดีเท่าที่ควร ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างน้องชายกับนายตุ่นนางสมศรีมีความเห็นว่าเป็นดีน่ะเพราะนายตุ่นชอบดูน้องชาย เวลาที่น้องชายชวนเล่นด้วยก็จะแสดงอาการรำคาญ ทำให้ช่วงหลังน้องชายไม่กล้าเข้าไปหานายตุ่น ซึ่งตนรู้สึกสงสารน้องชายของนายตุ่นหากพบว่านายตุ่นพูดจาไม่ดีหรือรังแกน้องชายก็จะห้ามและลงโทษโดยภาพรวมแล้วนางสมศรีมีความเห็นว่าคุณสมบัติของนายตุ่นกับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวมีปัญหา ในการสัมภาษณ์นางสมศรี เกี่ยวกับทัศนคติต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของบุตรหลานตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์นางสมศรี เกี่ยวกับพฤติกรรมของนายตุ่นซึ่งเป็นหลานชายของนางสมศรีได้ข้อมูลว่า นายตุ่น เป็นเด็กดี ไม่ค่อยพูด เวลาอยู่มักชอบเก็บตัวไม่ค่อยสนิทสนมกับคนในครอบครัว ติดเพื่อน และมักรวมตัวกับกลุ่มสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นโดยชอบขี่รถมอเตอร์ไซด์ด้วยความเร็ว เสียงดัง ตนรู้สึกเบือนหน้าพฤติกรรมดังกล่าวของนายตุ่นเป็นอย่างมาก นางสมศรีเรียกมาตักเตือนบ่อยครั้งแต่ก็ไม่ปรับปรุงตัว และกังวลกลัวนายตุ่นจะประสบอุบัติเหตุ หรือโดนทำร้ายร่างกาย นายตุ่นมีเพื่อนผู้หญิงอยู่หลายคนแต่ไม่เคยพามาที่บ้านซึ่งนางสมศรีคิดว่านายตุ่นยังเด็กเกินกว่าที่มีเพื่อนหญิง นางสมศรีเคยเห็นนายตุ่นพาซ้อนมอเตอร์ไซด์ หรือบางครั้งนั่งจับกุมมั่วสุ่มกันทั้งผู้ชายและผู้หญิง นางสมศรีเคยลงโทษนายตุ่นด้วยการห้ามไม่ให้ออกนอกบ้านพอหยุดลงโทษนายตุ่นก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมอีก กลุ่มเพื่อนของนายตุ่นจะเป็นรุ่นพี่ซึ่งมีพฤติกรรมการมั่วสุ่มไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน ดิทยาเสพติด และบางคนนางสมศรีทราบว่ามีปัญาเสพติดด้วย เพื่อของนายตุ่นบางคนเคยถูกตำรวจจับดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์นายตุ่นก็จะออกมาอนที่บ้านเพื่อนโดยไม่ได้ขออนุญาตบ่อยครั้ง ในช่วงแรก ๆ เมื่อนายตุ่นกลับมาบ้านตนก็จะเรียกมาสอบถามและตักเตือนแต่นายตุ่นก็ไม่ปรับปรุงพอบ่อยครั้งตนก็ไม่ได้ตักเตือนอีกเพราะคิดว่าไม่มีประโยชน์ เมื่อผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์นางสมศรีถึงพฤติกรรมของนายตุ่นโดยได้นำพฤติกรรมที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2549 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่านางสมศรีมีความเห็นว่านายตุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามที่กฎกระทรวงกำหนด ได้แก่ พฤติกรรมการมั่วสุ่มก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น ประพฤติตนในทางชั่วร้าย คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีและ เมื่อผู้ศึกษาได้สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการหนีเรียนมามั่วสุ่มอยู่ในร้านอินเตอร์เน็ตจนเป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจศูนย์สวัสดิภาพเด็ก เยาวชนและสตรีควบคุมตัวมาเพื่อตักเตือน นางสมศรีกล่าวว่าตนเชื่อว่าเป็นเพราะขาดความอบอุ่นจากครอบครัว

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามนางสมศรี เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า นางสมศรี กล่าวว่าตนไม่เคยได้ยินข้อมูลเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาก่อน โดยคิดว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะเป็นกฎหมายที่ต้องการดูแลคุ้มครองเด็กและยังไม่มีมีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์นางสมศรี ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการออก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นางสมศรี ได้กล่าวว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น่าจะมีจุดหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก

และเยาวชน โดยต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแล คุ้มครองสิทธิ และสวัสดิภาพของเด็ก ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของของ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้ น่าจะหมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ นอกจากนี้กฎหมายดังกล่าวน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของพ่อแม่ในอบรมสั่งสอนบุตรหลาน แต่ไม่มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไม่ว่าจะในลักษณะไม่สนใจปล่อยปละละเลยบุตรหลาน ไม่ให้การดูแลเด็กอย่างเหมาะสม บังคับหรือส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กกระทำความผิด ตามกฎหมายพ่อแม่สามารถพาเด็กไปในสถานที่ต่าง ๆ โดยไม่ผิดกฎหมาย เช่นในสถานที่เล่นการพนัน หรือแม้แต่พาไปเร่ร่อนขอทาน ทั้งนี้ต้องพ่อแม่เป็นผู้พาไปเท่านั้นถึงจะไม่มีผิด เพราะเป็นพ่อแม่ของเด็กจึงไม่น่ามีความผิดถ้าจะบุตรหลานไปไหนหรือทำอะไร ในเรื่องของการขายเหล้า บุหรี่ให้แก่เด็กก็น่าจะคิดว่าไม่มีความผิดเพราะคนไม่รู้ว่าเด็กซื้อไปใช้เองหรือ ซื้อไปให้ผู้ใหญ่ดังนั้นก็น่าจะถือว่าเป็นความผิด และหากเจ้าหน้าที่พบเห็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมีสิทธิแยกเด็กออกจากครอบครัวได้ ในการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่าเรื่องใดก็ตามจะต้องคำนึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก

ทัศนะต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นางสมศรี เกี่ยวกับทัศนะต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) โดยผู้ได้ศึกษาได้อ่านเนื้อหาของมาตราดังกล่าวให้นางสมศรี หลังจากนั้นได้ทำการสอบถามนางสมศรีเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นางสมศรี ได้แสดงความเห็นว่าจากเนื้อหาของ มาตรา 26 (3) แสดงให้เห็นว่ามาตราดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะในปัจจุบัน พ่อแม่บางครอบครัวอาจจะไม่ให้ความสนใจลูกหลานของตนเอง ทำให้ลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม และมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการส่งเสริม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพิ่มรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ลูกมีระเบียบวินัยมากขึ้น หากผู้ปกครองเพิ่มความสนใจในการเลี้ยงดูบุตรหลานก็น่าจะแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กได้ เพราะครอบครัวเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เด็กกระทำความผิด และมั่นใจว่าเมื่อมีการประกาศกฎหมายดังกล่าวแล้วจะสามารถส่งเสริมความรับผิดชอบให้แก่ผู้ปกครองได้อย่างจริงจัง จากที่กฎหมายดังกล่าวมีบทโทษผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลยบุตรหลานหรือเป็นผู้ส่งเสริมยุยงให้เด็กกระทำความผิด แสดงให้เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้มุ่งลงโทษผู้ปกครองที่ขาดความรับผิดชอบเป็นสำคัญ

2. ด้านบทลงโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

นางสมศรี กล่าวว่า การกฎหมายมีการกำหนดโทษที่รวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครองมีความเหมาะสมเพราะการที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมสมควรปรับ เป็นสาเหตุสำคัญ ในปัจจุบันเด็กไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ มีความคิดเป็นของตนเอง ติดเพื่อนให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่พี่น้องของตนเอง และในสังคมมีสิ่งที่ไม่ดีอยู่มาก เช่น ยาเสพติด หนังสือโป๊ สถานบันเทิง ฯลฯ ซึ่งมีอยู่ทุกที่ และพ่อแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานได้อย่างเต็มที่ เพราะ ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว บางครั้งลูกประพฤติตัวไม่ดี เกเร หรือกระทำความผิดเมื่อพ่อแม่ตักเตือนก็ไม่เชื่อ ดังนั้นในการป้องกันแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กจึงให้ความสำคัญกับทั้งตัวเด็กและครอบครัวด้วย การที่เด็กกระทำผิดแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ย่อมมีความผิดด้วยถือว่าขาดความรับผิดชอบ ทำหน้าที่ความเป็นพ่อแม่ไม่ดีพอ ขาดความสนใจในตัวลูก ปล่อยปละละเลย แต่ผลที่อาจเกิดขึ้นจากการออกกฎหมายดังกล่าว คือพ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนและให้ความสนใจลูกอย่างเข้มงวดมากขึ้น ซึ่งเด็กในปัจจุบันไม่ชอบอยากได้อิสระดังนั้นการที่พ่อแม่เข้มงวดขึ้นอาจเกิดปัญหาทะเลาะวิวาทและความไม่เข้าใจระหว่างพ่อแม่กับลูก นางสมศรี มีความเห็นว่าบทลงโทษดังกล่าวมีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว แต่การที่จะควบคุมบังคับคนให้เคารพและปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว ซึ่งต้องการกระตุ้นจิตสำนึกความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูบุตรหลานนั้น บทลงโทษที่รุนแรงเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวได้ ควรวิธีอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย เพราะสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้นั้น คือ การดำเนินการตามพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างจริงจัง

3. ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ในการดำเนินการตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) นางสมศรี มีความเชื่อมั่นว่าหากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 26 (3) ย่อมปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ไม่นำมาเป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง เพราะในปัจจุบันเด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากขึ้น และทวีความรุนแรงมากขึ้น เห็นได้ว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเด็กเป็นผู้กระทำหรือร่วมกระทำค่อนข้างเยอะบางคนก็เป็นคนที่รุนแรง น่ากลัว ดังนั้นภายหลังจากที่มีการใช้มาตรา 26 (3) นางสมศรี จึงมีความมั่นใจว่า จะช่วยแก้ปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมและการกระทำผิดได้อย่างจริงจัง อย่างไรก็ตามนางสมศรีก็มีความคิดว่า มาตรา 26 (3) อาจเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ เพราะพ่อแม่มีรูปแบบการอบรมสั่งสอนบุตรหลานไม่เหมาะสมมานานแล้วจนทำให้การประพฤติตนไม่เหมาะสมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนกลายเป็นนิสัยที่แก้ไขได้อย่าง ดังนั้นเพื่อให้ได้ผลอย่างประสิทธิภาพเจ้าหน้าที่จึงควรปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดจริงจัง สิ่งที่สำคัญอีก

ประการหนึ่งคือควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้วย เนื่องจาก หากประชาชนไม่รับทราบกฎหมายและขาดความรู้ที่ถูกต้องก็ไม่สามารถปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดได้

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1

ผู้ปกครองที่มีปัจจัยภูมิหลังต่างกันมีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน

ตารางที่ 4.10

เปรียบเทียบทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติ

คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t.	P
ชาย	83	3.62	.36	.83	.40
หญิง	103	3.67	.47		

มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = .40$) แสดงว่าเพศของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11

การวิเคราะห์ความแปรปรวน ทักษะต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	1.86	.31	1.75	.11
ภายในกลุ่ม	161	28.54	.17		
รวมทั้งหมด	167	30.40			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทักษะต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามอายุไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับทักษะต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทักษะต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	.89	.22	1.22	.30
ภายในกลุ่ม	179	32.65	.18		
รวมทั้งหมด	183	33.55			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทักษะต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามสถานภาพพบว่า

ทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามสถานภาพ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	.43	.07	.61	.68
ภายในกลุ่ม	177	33.12	.18		
รวมทั้งหมด	183	33.55			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามระดับการศึกษา ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14

การวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	.56	.11	.61	.68
ภายในกลุ่ม	178	32.98	.18		
รวมทั้งหมด	183	33.55			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามอาชีพพบว่าที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามอาชีพ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15

การวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามรายได้

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	.57	0.09	.52	.78
ภายในกลุ่ม	172	31.36	.182		
รวมทั้งหมด	178	31.93			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามรายได้พบว่าที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามอาชีพ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16

การวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามจำนวนบุตรหลาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	.90	.22	1.21	.30
ภายในกลุ่ม	175	32.52	.18		
รวมทั้งหมด	179	33.42			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามจำนวนบุตรหลานพบว่าที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามจำนวนบุตรหลาน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าจำนวนบุตรหลานของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับที่สนใจต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17
การวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง
ของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
มาตรา 26 (3) จำแนกตามความเกี่ยวข้องกับ
กับเด็กและเยาวชน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	M.S.	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	1.40	.35	1.97	.10
ภายในกลุ่ม	178	31.65	.17		
รวมทั้งหมด	182	33.05			

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนพบว่าที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) จำแนกตามความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันกับที่สนใจต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2

ผู้ปกครองที่บุตรหลานมีพฤติกรรมต่างกัน มีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน

ตารางที่ 4.18

เปรียบเทียบทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ระหว่างกลุ่มที่บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยงกับกลุ่มที่บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยง

พฤติกรรมของบุตรหลาน	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	p
มีพฤติกรรมเสี่ยง	154	3.65	.41	-1.13	.89
ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยง	32	3.66	.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.18 แสดงการเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ระหว่างกลุ่มที่บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยงกับกลุ่มที่บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยง โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ทั้งกลุ่มที่บุตรหลานมีพฤติกรรมเสี่ยงกับกลุ่มที่บุตรหลานไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = .89$) แสดงว่าพฤติกรรมของบุตรหลานที่แตกต่างกันกับทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3

ผู้ปกครองที่มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน มีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน

ตารางที่ 4.19

เปรียบเทียบทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)
ระหว่างกลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากกับ
กลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับน้อย

ระดับความรู้ความเข้าใจ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	p
มีความรู้ความเข้าใจมาก	120	3.71	.37	2.68	.008
มีความรู้ความเข้าใจน้อย	66	3.54	.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

ตารางที่ 4.19 แสดงการเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ระหว่างกลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากกับกลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับน้อย โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) พบว่าทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ของกลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากกับกลุ่มที่มีความรู้ความเข้าใจระดับน้อยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = .008$) แสดงว่าความรู้ความเข้าใจพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ที่แตกต่างกันกับทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ สมมติฐาน	ปฏิเสธ สมมติฐาน
<p><u>สมมติฐานที่ 1</u> ผู้ปกครองที่มีปัจจัยภูมิหลังต่างกันมีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน</p>		
1.1 เพศต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.2 อายุต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.3 สถานภาพสมรสต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.4 ระดับการศึกษาต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.5 อาชีพต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.6 รายได้ต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.7 จำนวนบุตรหลานต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
1.8 ความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนต่างกัน จะมีทัศนคติต่างกัน		/
<p><u>สมมติฐานที่ 2</u> ผู้ปกครองที่บุตรหลานมีพฤติกรรมต่างกัน มีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน</p>		/
<p><u>สมมติฐานที่ 3</u> ผู้ปกครองที่มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน มีทัศนคติต่อการรับผิดในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ต่างกัน</p>	/	

อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษา เรื่อง ทักษะของผู้ปกครองต่อการรับผิดชอบในพฤติกรรมเสี่ยง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในการอภิปรายผลการศึกษา ผู้ศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
2. ทักษะของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3)

ส่วนที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

จากการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อยู่ในระดับ มาก และเมื่อพิจารณาในรายชื่อโดยเฉพาะ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ที่ผู้ศึกษาได้ตั้งข้อคำถามว่า บุคคลที่บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรมีโทษจำคุกไม่เกิน สามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจที่ต้องเกี่ยวกับมาตรา 26 (3) โดยในเรื่องที่ผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มากที่สุด คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแล คุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กมากยิ่งขึ้นมากที่สุด และเรื่องที่ผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 น้อยที่สุด คือ พระราชบัญญัตินี้ยังไม่ได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 แต่อาจมีความเชื่อมั่นว่าการที่รัฐบาลออกมาตรการ หรือกฎหมายออกมาบังคับใช้ในสังคม ย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวม ดังนั้นในการตอบข้อคำถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการออกกฎหมายดังกล่าว ผู้ปกครองจึงเลือกตอบข้อคำตอบในเชิงบวก เช่น พระราชบัญญัตินี้ต้องการส่งเสริมความร่วมมือของบิดา มารดา ผู้ปกครองในการดูแล คุ้มครอง สิทธิและสวัสดิภาพของเด็กมากยิ่งขึ้น พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ผู้ปกครองต้องมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูอบรม สั่งสอน และพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองของตนตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ผู้ที่ใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานที่อาจเป็นอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจ มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต หรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก ถือเป็นความผิดและต้องได้รับโทษตามกฎหมาย เป็นต้น จาก

การตอบข้อคำถามที่ถูกตั้งคำถามแสดงให้เห็นทัศนคติของผู้ปกครองต่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 สิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ขาดความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 คือ ผลการศึกษาที่พบว่าผู้ปกครองตอบข้อคำถามที่ว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่ผู้ปกครองตอบผิดมากที่สุด ทั้งที่ในความเป็นจริงพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีการประกาศใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 แสดงให้เห็นว่า การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ยังไม่เพียงพอหรือขาดประสิทธิภาพ ซึ่งการการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นกฎหมายที่ความเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นประชาชนจำเป็นต้อง มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ส่วนที่ 2 ทัศนคติของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ม. 26 (3)

จากการศึกษาทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติ พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ม. 26 (3) ที่กำหนดว่าไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดบังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเสี่ยงต่อการกระทำผิด หากผู้ใดฝ่าฝืนมาตราดังกล่าวมีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งผู้ปกครองเห็นด้วยว่าการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ม. 26 (3) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้บิดา มารดา ผู้ปกครองให้การดูแลบุตรหลานมากยิ่งขึ้น ทำให้เด็กได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีมีระเบียบวินัยมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้สมาชิกในครอบครัวมีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับวัตถุนิยมทำให้ประชาชนให้ความสำคัญกับการทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในชีวิตทำให้ทุกคนมีความปรารถนาอยากมีทรัพย์สิน ลาภยศ ชื่อเสียง เป็นผลให้สถาบันครอบครัวในสังคมปัจจุบันมีความอ่อนแอ บิดา มารดา ผู้ปกครองต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ถือเป็นหน้าที่ประการหนึ่งของครอบครัวซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสนธิ สมัครการ ที่ได้ทำการรวบรวมบทบาทหน้าที่ของสถาบันครอบครัวโดยหน้าที่ประการหนึ่งของครอบครัว คือ หน้าที่ในทางเศรษฐกิจ คือการผลิตหรือหาโภคทรัพย์มาสำหรับให้สมาชิกในครอบครัวบริโภค และมีเหลือเก็บไว้สำหรับใช้จ่ายในอนาคต หรือในยามวิกฤติต่าง ๆ หัวหน้าครอบครัว (บางที่ทั้งสามีและภรรยา) มักจะออกไปทำงานนอกบ้านและมีรายได้เป็นรายเดือนสำหรับใช้จ่ายใช้สอยซื้อสินค้าและบริการ

ต่าง ๆ ที่สมาชิกครอบครัวต้องการบริโภค แต่หน้าที่ดังกล่าวเป็นเพียงหน้าที่ประการหนึ่งเท่านั้น ครอบครัวยังมีบทบาทหน้าที่ที่อีกหลายประการที่มีความสำคัญคือการให้ความรักความอบอุ่น ให้การอบรมสั่งสอนสมาชิกในครอบครัวให้เป็นพลเมืองที่ดีของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ โสภิตา ชิปลมณน์ และคณะ ที่ได้ทำการรวบรวมบทบาทหน้าที่ของสถาบันครอบครัวไว้หลายประการ โดยหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ให้การอบรมสั่งสอนผู้อยู่ในความอุปการะ ให้รู้มารยาท ระเบียบสังคมขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ให้ความรัก ความอบอุ่น ตลอดจนความมั่นคงปลอดภัยแก่สมาชิกในครอบครัว ปลูกฝังนิยมที่ดีงาม โดยการให้รู้จักการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมอย่างมีความสุขและยังเป็นแหล่งหล่อหลอมให้สมาชิกของครอบครัวสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้ ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองมีความเห็นว่าการออกกฎหมายดังกล่าวเป็นผลดีที่จะช่วยส่งเสริมให้บิดา มารดา ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานมากยิ่งขึ้น เป็นการสนับสนุนการทำหน้าที่ของสถาบันครอบครัวให้มีความสมบูรณ์มากขึ้นมิใช่ให้ความสำคัญ แต่การหาเลี้ยงปากท้องเพียงอย่างเดียว เพราะหากสถาบันครอบครัวไม่ให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูและให้การขัดเกลาบุตรหลาน ก็จะกลายเป็นสาเหตุสำคัญของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จนอาจกลายเป็นพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งจากการศึกษาทัศนะของผู้ปกครองต่อ ม. 26 (3) พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นด้วยว่าการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จะช่วยลดปัญหาการประทุพติตน์ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนได้ ทั้งนี้เนื่องจากภายหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวผู้ปกครองจะต้องให้ความสนใจการดูแลพฤติกรรมบุตรหลานมากขึ้น การที่บิดา มารดา ผู้ปกครองให้ความสนใจดูแลบุตรหลานมากขึ้นเป็นเสมือนเกราะป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่สำคัญ ดังนั้นจากการศึกษาจึงพบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าการที่ มาตรา 26 (3) ที่หมายความถึง บิดา มารดา ผู้ปกครอง มีความเหมาะสมเพราะครอบครัวเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุชา จันทร์เอม ที่ได้ทำการรวบรวมสาเหตุหลักที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดซึ่งครอบครัวเป็นสาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด โดยเกิดจากการที่ครอบครัวของเด็กผู้นั้นมีสภาพที่ไม่เอื้ออำนวยให้เด็กได้เติบโตขึ้นมารายได้ความรักและความอบอุ่น ครอบครัวที่ขาดความรักความเข้าใจ ไม่มีความสามัคคีไม่ให้อภัยกัน มีการทะเลาะวิวาท หยาบคาย หรือพ่อแม่พึ่งการพนันและอบายมุขเป็นทางระบายความเครียด เด็กจะขาดที่พึ่งทางใจ และหันไปหาที่พึ่งที่อื่นแทน และมีโอกาสกระทำความผิดในที่สุด จากเหตุผลดังกล่าวรัฐบาลจึงได้พยายามหามาตรการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันครอบครัวทำหน้าที่ในการขัดเกลา ให้ความรักความอบอุ่นแก่สมาชิกในครอบครัว โดยการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นมาตรการประการหนึ่งเช่นกัน โดยเห็นได้อย่างชัดเจนใน มาตรา 26 (3) ที่

กำหนดว่าไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด เห็นได้จากที่ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ นายสรรพสิทธิ์ คุมประพันธ์ และ ดร.เดชา สังขวรรณ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการร่างพระราชบัญญัติ ได้ให้เหตุผลของการออกกฎหมายดังกล่าวประการหนึ่ง คือ ต้องการให้สถาบันครอบครัวเกิดความตระหนักและให้ความสำคัญกับการรับผิดชอบดูแลเด็กให้ยิ่งมากขึ้น ซึ่งการที่ผู้ปกครองมีความใกล้ชิดกับบุตรหลานเป็นเสมือนการสร้างภูมิคุ้มกันด้านทานให้แก่บุตรหลานในการลดและป้องกันพฤติกรรมไม่เหมาะสมต่าง ๆ ที่อาจเป็นสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุทธิณี รัตนวรา ที่ได้กล่าวถึงปัจจัยทางครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดว่า พ่อ แม่มีหน้าที่ต้องเอาใจใส่ดูแลกระตุ้นความประพฤติของลูก การปล่อยของลูก การปล่อยปละละเลย ทอดทิ้ง ไม่เอาใจใส่ของพ่อแม่ ทำให้เด็กขาดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาสภาพจิตใจของตนเองให้สามารถควบคุมตนเองประพฤตินอยู่ในกรอบของความถูกต้องดีงาม เด็กต้องการความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาเพื่อที่จะช่วยเสริมให้มีจิตใจมั่นคงสามารถต่อต้านกับสิ่งที่ยั่วยู่ที่ไม่ดีจากภายนอกได้ ถ้าพ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ทำให้เด็กว่าเหว่ ขาดความรัก ความอบอุ่น เด็กอาจเรียกร้องความสนใจโดยการแสดงออกในทางก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งเป็นการง่ายต่อการเข้าหาสิ่งที่ไม่ดี ดังนั้นผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงมีความเห็นว่า มาตรการดังกล่าวจะช่วยแก้ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้น้อยลงได้ แต่จากการศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจในเรื่องทัศนคติของผู้ปกครองต่อวัตถุประสงค์ของการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ผู้ปกครองยังมีความเห็นไม่แน่ใจว่าแม่จะมีการกำหนดข้อห้ามและบทลงโทษสำหรับผู้ที่ยังบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด ซึ่งหมายความว่าถึงบิดา มารดา ผู้ปกครอง จะสามารถเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนให้กับบิดา มารดา ผู้ปกครองได้ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าแม่จะมีการออกกฎหมายแต่ก็อาจมีบางส่วนที่ไม่ให้ความสนใจรับผิดชอบอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตนเองมากขึ้น แม้ผู้ปกครองให้การยอมรับและมีความคิดเห็นว่าการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ม. 26 (3) มีเจตนาที่ดีในการส่งเสริมสนับสนุนให้บิดา มารดา ผู้ปกครองตระหนักและเพิ่มความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานให้มากยิ่งขึ้น แต่ผู้ปกครองยังไม่แน่ใจว่านอกจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว การออกกฎหมายยังอาจมุ่งเน้นการลงโทษบิดา มารดา ผู้ปกครองมากกว่าการคุ้มครองเด็ก ซึ่งขัดแย้งกับแนวคิดที่แท้จริงในการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์นายสรรพสิทธิ์ คุมประพันธ์ และ ดร.เดชา สังขวรรณ ถึงเจตนารมณ์ของมาตรา 26 (3) ว่าเจตนารมณ์แห่งกฎหมายมิได้ต้องการลงโทษผู้ปกครองเพียงต้องการให้เป็นกลไกทางสังคมประการหนึ่งในการสร้างความตระหนักแก่ผู้ปกครองในการให้

การดูแลรับผิดชอบต่อบุตรหลาน ตามบทบาท หน้าที่ของสถาบันครอบครัวที่ควรจะเป็นประกอบกับการศึกษาวิจัย พบว่า ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนมากที่สุด ดังนั้นจึงได้เป็นที่มาของการพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยเฉพาะ มาตรา 26 (3) แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองยังขาดความเข้าใจเจตนารมย์ที่แท้จริงของมาตรา 26 (3) ทั้งนี้ผู้ศึกษามีความเห็นว่าจะจะเป็นผลมาจากการที่มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) จากความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องอาจมีผลต่อการยอมรับและปฏิบัติตามกฎหมาย จึงเป็นเรื่องสำคัญที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยเฉพาะ มาตรา 26 (3) ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า การสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนไม่น่าเป็นเรื่องที่ยาก เนื่องจากผลการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นด้วยว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) มีเนื้อหาที่มีความชัดเจนครอบคลุมและเข้าใจง่าย ถึงอย่างไรก็ตามจากการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองให้การยอมรับและมีทัศนคติที่ดีต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) และเห็นถึงความสำคัญของกฎหมายดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาที่ผู้ปกครองมีความไม่แน่ใจว่ามาตรา 26 (3) ไม่มีความจำเป็นเพราะบิดา มารดา ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิดอยู่แล้ว แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองเล็งเห็นถึงความจำเป็นของมาตรา 26 (3) เนื่องจากสถานการณ์สังคมในปัจจุบันทำให้บิดา มารดา ผู้ปกครองบางส่วนไม่สามารถทำหน้าที่ในการอบรมดูแลบุตรหลานใกล้ชิด ดังนั้นมาตรา 26 (3) จึงช่วยสนับสนุนการทำหน้าที่ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การศึกษาศักนะของกลุ่มตัวอย่างต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านบทลงโทษ พบว่า ผู้ปกครองเห็นด้วยกับบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ม. 26 (3) ที่มีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ จากการศึกษ พบว่า ผู้ปกครองเห็นด้วยกับการกำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) ที่หมายความว่า บิดา มารดา ผู้ปกครองที่หากปล่อยปละละเลยหรือสนับสนุนส่งเสริมให้บุตรหลานมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามกฎหมายกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ. 2546 มีความเหมาะสม ทั้งนี้ผู้ศึกษาเห็นว่า การที่ผู้ปกครองเห็นด้วยมีเหตุผลมาจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ทราบว่า ครอบครัวเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วรพุมิ จรัสตระกูล ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัญหาเด็กวัยรุ่น พบว่า ปัญหาของเด็กวัยรุ่นเกิดมาจากความไม่ปกติสุขของครอบครัว บิดา มารดา มีแต่ความขัดแย้ง ไม่รักใคร่กัน ไม่เอาใจใส่บุตร ไม่ให้ความอบอุ่นทางด้านจิตใจเด็ก บางรายเคร่งครัดจนเด็กไม่เป็นตัวของตัวเอง ทำให้เด็กปรับตัวไม่ทัน เมื่อเด็กมีปัญหา ก็จะหาทางออกในทางตามเพื่อนถ้าคบเพื่อนที่ดีก็จะพาไปในทางที่ดี ถ้าคบเพื่อนไม่ดีก็จะชักนำไปสู่การกระทำผิด

ได้ง่าย ซึ่งการที่มีการกำหนดโทษดังกล่าวเป็นเหตุให้บิดา มารดา ผู้ปกครองต้องเพิ่มความเข้มงวด กวดขันกับบุตรหลานมากขึ้น ซึ่งโดยปกติเด็กและเยาวชนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความคิดเป็นของตนเอง อยากมีชีวิตที่อิสระ คิดและตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง หากบิดา มารดา ผู้ปกครอง เข้มงวดมากเกินไปอาจเกิดปัญหาความสัมพันธ์กับบุตรหลาน ซึ่งสอดคล้อง กับแนวคิดของ สุธีนิติธาดา ที่ได้กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่เด็กต้องการอิสระ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ถ้าบิดามารดาไม่เข้าใจ ไม่ให้อิสระกับลูก ควบคุมจนเกินไป อาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กเริ่มกระทำผิด คือ เริ่มที่จะพูดโกหก เพราะพูดตรง ๆ หรือพูดความจริงแล้ว บิดามารดาไม่ยอมเข้าใจ ไม่อนุญาต วัยรุ่นต้องการการยอมรับจากบิดามารดาว่าเติบโตแล้ว และมีความคิดอ่านของตนเอง ถ้าบิดามารดาไม่เข้าใจ ยังคงปฏิบัติเช่นเดียวกับตอนที่เด็กยังเป็นเด็กอยู่ เด็กจะไม่พอใจบิดามารดา ควรให้ออกแสดงความคิดเห็น ยอมรับฟังความคิดเห็นพร้อมทั้งให้คำแนะนำ มิฉะนั้นแล้วเด็กจะต่อต้านบิดามารดา มีปัญหาหรือทุกขวิธอนใดก็จะไม่บอกกล่าว ยิ่งในช่วงวัยรุ่นเพื่อนมีอิทธิพลต่อเด็กมาก เมื่อเด็กไม่ยอมรับปรึกษาบิดามารดาเด็กจะปรึกษาเพื่อน ถ้าได้เพื่อนไม่ดีก็จะนำไปในทางที่ผิดได้ แต่จากการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าแม้กฎหมายกำหนดโทษบุคคลที่ฝ่าฝืน มาตรา 26 (3) ซึ่งหมายความว่า บิดา มารดา นั้น ไม่ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา ผู้ปกครองกับบุตรหลาน แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองให้การยอมรับว่ามาตรการดังกล่าวก่อให้เกิดผลดีต่อทุกคนในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานจะต้องมีความเหมาะสมกับช่วงวัยบิดา มารดา ผู้ปกครอง ต้องมีความเข้าใจ ต้องไม่เข้มงวดหรือตามใจให้อิสระมากเกินไป ให้ความรักความอบอุ่นมีการแสดงความรักระหว่างกัน ทำกิจกรรมและใช้เวลาว่างร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว รับฟังความคิดเห็น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว และเป็นภูมิคุ้มกันไม่ให้บุตรหลานมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ในด้านการดำเนินการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า ผู้ปกครองเห็นว่าควรมีการตักเตือนและให้คำปรึกษาก่อนดำเนินการลงโทษตามกฎหมาย หากเป็นความผิดครั้งแรกก่อนที่จะมีการลงโทษตามกฎหมาย ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการมีพฤติกรรมเสี่ยงตามที่กฎหมายกำหนด เจ้าหน้าที่ควรทำการสอบสวนสาเหตุก่อนว่าบิดา มารดา ผู้ปกครองมีส่วนรู้เห็นให้การสนับสนุน หรือปล่อยปละละเลยบุตรหลานตนเองจนทำให้มีพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่ หากไม่ใช่ก็ควรอาจยังดำเนินการลงโทษตามกฎหมาย เนื่องจากผู้ปกครองบางรายไม่ทราบถึงพฤติกรรมของบุตรหลานของตนเองว่าเป็นเช่นไร โดยเฉพาะ คนที่มีฐานะยากจนทำงานหาเช้ากินค่ำไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานต้องทุ่มเวลาที่มีให้กับการหาเลี้ยงปากท้อง หรือผู้ปกครองที่ขาดความรับผิดชอบไม่สนใจดูแลบุตรหลานของตนเอง ทำให้ไม่ทราบว่าบุตรหลานของตนเองมีพฤติกรรมเสียหายเสี่ยงต่อการกระทำผิดหรือไม่ โดยเฉพาะเวลาที่บุตรหลานอยู่นอกบ้าน เพราะบุตรหลานบางคนเวลาอยู่บ้านมีความประพฤติเรียบร้อย แต่เมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนกลับมีพฤติกรรม

ที่ไม่เหมาะสม ผู้ปกครอง บางรายทราบว่าบุตรหลานของตนเองมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเมื่อบุตรหลานถูกจับกุมดำเนินคดีแล้ว จากเจตนาর্মยของการออกมาตรา 26 (3) ที่มีได้ต้องการลงโทษผู้ปกครอง เพียงต้องการให้เป็นกลไกทางสังคมประการหนึ่งในการสร้างความตระหนักแก่ผู้ปกครองในการให้การดูแลรับผิดชอบต่อบุตรหลาน ตามบทบาท หน้าที่ของสถาบันครอบครัวที่ควรจะเป็นจึงไม่ควรดำเนินคดีกับผู้ปกครองในความผิดครั้งแรก แต่ควรเชิญมาตักเตือนและรับทราบข้อเท็จจริงพร้อมให้คำแนะนำ ปรีกษาเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมไม่เหมาะสมของบุตรหลานแก่ผู้ปกครอง ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้อย่างยั่งยืนมากกว่า แต่ในกรณีที่ผู้ปกครองรู้เห็นเป็นใจให้การสนับสนุนหรือบังคับให้บุตรหลานกระทำความผิด เช่น บิดามารดา ให้ลูกเป็นคนส่งยาเสพติดให้ลูกค้าหรือให้รับผิดแทน เพราะรู้ว่าการพิจารณาลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ใหญ่ในคดีเดียวกันเด็กและเยาวชนจึงมักเป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ในการกระทำความผิด แม้แต่บิดา มารดา ผู้ปกครอง บางรายก็ใช้บุตรหลานของตนเองเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ทั้งโดยการบังคับขู่เข็ญ หรือปลุกฝังค่านิยมที่ไม่ถูกต้องถ่ายทอดเทคนิคการประกอบอาชญากรรมให้บุตรหลาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lillyquist ที่ได้นำความคิดทางจิตวิเคราะห์ซึ่งมีรากฐานมาจากผลงานของ Freud มาอธิบายสาเหตุการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนว่าเป็นผลมาจากพลังจากจิตใต้สำนึก นอกจากนี้ยังเชื่อต่อไปอีกว่าปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการกระทำผิดคือความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างพ่อแม่กับลูกในเยาว์วัย ถ้าหากลูกได้รับการถ่ายทอดค่านิยมที่ดีงามจากพ่อแม่อย่างสม่ำเสมอ เชื่อได้ว่าลูกจะไม่กระทำความผิดเมื่อโตขึ้น หากพ่อแม่เป็นอาชญากรเสียเอง จึงพยายามอบรมลูกให้ตามแนวทางที่ตนปฏิบัติอยู่ลูกก็จะเอาอย่างแบบอาชญากรไป นักจิตวิเคราะห์ก็กล่าวว่า บรรดาชนชั้นหัวหน้าขององค์การอาชญากรรมทั้งหลายก็มาจากพวกที่ได้รับความนิยมนำมาจกพ่อแม่เมื่อเยาว์วัยนั่นเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดที่ได้รับความเชื่อถือกันมากในวงวิชาการอาชญาวิทยา ก็คือ ความคิดของ Sutherland นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน ซึ่งได้เสนอทฤษฎีสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมและการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนว่ากระทำผิดเพราะเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรจากผู้ที่มีสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นเวลานาน ๆ จนผู้ที่เรียนรู้มองเห็นสิ่งผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่จะต้อง เขาได้เรียนรู้ในเรื่องเทคนิคแรงจูงใจ กิเลส วิถีหาสาเหตุผลเข้าข้างตนเอง และทัศนคติต่าง ๆ ในการกระทำผิดกฎหมายกล่าวโดยสรุปคนกระทำผิดก็เพราะการเรียนรู้แนวทางประพฤติตนที่ผิดกฎหมายจากผู้อื่นนั่นเอง ดังนั้นหากเจ้าหน้าที่พบว่าเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยงเนื่องจากการสนับสนุน ชูเช็ญจากผู้ปกครองกรณีเช่นนี้ควรดำเนินคดีกับผู้ปกครองตามกฎหมายในชั้นสูงสุด นอกจากนี้ในการศึกษาทัศนะของผู้ปกครองต่อบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าบทลงโทษที่รุนแรงไม่ได้มีผลต่อประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย แสดงให้เห็นว่าแม้บทลงโทษจะมี

ความรุนแรงมากเพียงใด ก็ไม่สามารถบังคับควบคุมให้บิดามารดา ผู้ปกครองให้เพิ่มความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานให้ใกล้ชิดมากขึ้น สิ่งที่สำคัญกว่าบทลงโทษที่รุนแรง คือ การสร้างความรู้และความตระหนักในหน้าที่ของครอบครัวให้แก่ประชาชน ซึ่งต้องมีมาตรการอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการออกกฎหมายมาช่วยสนับสนุนการเสริมสร้างความรับผิดชอบ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นเพียงมาตรการหนึ่งเท่านั้น ไม่มีปัญหาสังคมใดที่สามารถป้องกันและแก้ไขได้โดยเพียงมาตรการเดียว จะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้มีการมอบหมายให้หลาย ๆ หน่วยงานหาแนวทางและมาตรการต่าง ๆ ในการสนับสนุนความเข้มแข็งและกระตุ้นการทำหน้าที่ของครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุด เช่น การมอบรางวัลพ่อดีเด่น แม่ดีเด่นให้แก่บุคคลที่ประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่ของพ่อแม่เพื่อเป็นเกียรติคุณและเป็นแบบอย่างให้แก่ประชาชนทั่วไป การดำเนินโครงการวันอาทิตย์คือวันครอบครัวเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้สมาชิกในครอบครัวได้มีเวลาและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน แม้แต่ในเรือนจำ หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นหน่วยงานที่ควบคุม และแก้ไขผู้ที่กระทำความผิดยังให้ความสำคัญกับการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไข พี่นุผู้กระทำผิด และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้พบปะครอบครัวอย่าใกล้ชิด เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามผลจากการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าการป้องกัน แก้ไข พฤติกรรมไม่เหมาะสมของเด็ก ควรมุ่งที่ตัวเด็กมากกว่าบิดา มารดา ผู้ปกครอง แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังมีความคิดว่าครอบครัวไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวรวพร นรเศรษฐวิวัฒน์ ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าครอบครัวไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด แม้ในบางครอบครัวที่รับรู้และยอมรับว่าครอบครัวของตนมีปัญหา แต่ก็คิดว่าไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด แต่ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการป้องกัน แก้ไข พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนจำเป็นต้องดำเนินควบคู่ไปทั้งในส่วนของเด็กและเยาวชนและผู้ปกครอง โดยต้องให้เข้ามามีส่วนร่วมในกำหนดแนวทางในการบำบัดแก้ไขแต่หากผู้ปกครองเป็นสาเหตุหลักสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตัวผู้ปกครองเองต้องได้รับการบำบัด แก้ไข ตามสภาพปัญหาและความจำเป็น เช่น การทำกลุ่มบำบัด การให้คำปรึกษา เป็นต้น เพื่อให้การบำบัด แก้ไข มีประสิทธิภาพเพราะหากเราสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้ เพราะหากผู้ปกครองยังคงมีรูปแบบการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม หรือขาดความเข้าใจยอมรับเด็กและเยาวชน โอกาสที่เด็กและเยาวชนจะหวนกลับไปมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอีกค่อนข้างสูง

การศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ด้านการดำเนินการและผลการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) พบว่า ผู้ปกครองเห็นด้วยว่ากับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) เพื่อให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ เจ้าหน้าที่ของรัฐควรปฏิบัติตามมาตรา 26 (3) อย่างเคร่งครัด แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองคิดว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ศึกษามีความเห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย แม้ว่ากฎหมายจะมีความสมบูรณ์เหมาะสมเพียงใด หากผู้ที่ได้รับมอบอำนาจหรือผู้บังคับใช้กฎหมายดังกล่าวขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายและอำนาจหน้าที่ของตนตามที่ได้รับมอบหมายหรือที่พึงปฏิบัติ ขาดความกระตือรือร้น กฎหมายก็เปรียบเสมือนเสือกระดาษไม่ได้มีผลในทางปฏิบัติในการควบคุม หรือกระตุ้นส่งเสริมให้ประชาชนเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องเร่งสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักรับผิดชอบแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) และจำเป็นต้องมีมาตรการในการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ว่ามีการดำเนินงานที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ทั้งยังทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงแนวทางการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากผลการศึกษายังสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว เนื่องจากจากการศึกษาเกี่ยวกับความถูกต้องเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามทัศนคติของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองมีความไม่แน่ใจถึงความโปร่งใสในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 26 (3) ว่าอาจเป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการกำหนดมาตรการในการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่องมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่จะต้องมีความชัดเจน รอบคอบ และโปร่งใสตรวจสอบได้ โดยอาจจัดตั้งหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่มีบุคคลภายนอกทำหน้าที่ในการตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะในการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 26 (3) เพื่อให้ประชาชนมีความมั่นใจว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ดำเนินการเพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชน โดยจากการศึกษาพบว่าผู้ปกครองมีความเห็นว่ามาตรา 26 (3) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก ดังนั้นหากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญอย่างจริงจังในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ก็สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งหวังในการให้ความคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กได้อย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาที่

ผู้ปกครองเห็นว่าการบังคับใช้ มาตรา 26 (3) จะช่วยลดปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในการแก้ไขปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมของเด็ก ดังนั้น ผู้ปกครองจึงมีความเห็นว่าการบังคับใช้ มาตรา 26 (3) ช่วยลดปัญหาการกระทำผิดของเด็กได้ ทั้งนี้เนื่องจากก่อนที่เด็กและเยาวชนจะกระทำความผิดจะเริ่มจากการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่เหมาะสมก่อน หากไม่ได้รับการแก้ไขจะนำไปสู่การกระทำความผิดได้ในที่สุด ดังนั้นหากเราสามารถแก้ไขปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมของเด็กได้ก็เสมือนการสร้างกำแพงป้องกันการกระทำผิดของเด็กด้วยเช่นกัน จากการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) ในด้านต่าง ๆ พบว่า ผู้ปกครองให้การยอมรับและเห็นด้วยกับมาตราดังกล่าว แต่ผู้ปกครองยังขาดความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องในบางประเด็นโดยเฉพาะความไม่มั่นใจถึงวัตถุประสงค์ในการออกมาตรา 26 (3) ว่าอาจเป็นมาตรการที่มุ่งต่อการลงโทษบิดา มารดา ผู้ปกครองมากกว่าการคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงเป็นอย่างมาก นอกจากนี้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ยังมีประเด็นอื่น ๆ อีกมากที่ผู้ปกครองและประชาชนทั่วไปจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยเฉพาะในส่วนมาตรา 26 (3) ให้ประชาชนรับทราบและมีความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเกี่ยวกับความจำเป็นด้านการประชาสัมพันธ์ที่ผู้ปกครองเห็นด้วยกับการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์ให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไปมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ มาตรา 26 (3) ผู้ศึกษามีความเห็นว่าประเทศไทยมีกฎหมายที่มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของประชาชนจำนวนมาก ทั้งยังมีการออกกฎหมายใหม่และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎหมายให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยกฎหมายมีทั้งที่เป็นข้อห้ามปฏิบัติและกำหนดให้ปฏิบัติ ในบางฉบับมีบทลงโทษผู้ที่ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ ดังนั้น การประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎหมายให้แก่ประชาชน จึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งวิธีการในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ เช่น การจัดพิมพ์เป็นเอกสารเผยแพร่ การนำเสนอทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ โดยอาจจัดทำในรูปแบบของสารคดี ละคร หรือรูปแบบอื่น ๆ ทั้งนี้ควรเป็นรูปแบบที่เข้าใจง่ายสามารถเข้าถึงประชาชนได้ทุกเพศ ทุกวัย การประชาสัมพันธ์กฎหมายต่าง ๆ ในรูปแบบที่เข้าใจง่ายจะช่วยให้ประชาชนสามารถเข้าใจ และสนับสนุนการปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งนี้ เนื้อหาของกฎหมายส่วนใหญ่เป็นภาษาในทางวิชาการ หรือที่เรียกว่า ภาษากฎหมาย ผู้ที่จะเข้าใจอย่างแท้จริงได้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีความคิดว่ากฎหมายเป็นเรื่องเข้าใจยากและไกลตัว การขาดความรู้ ความเข้าใจกฎหมายอาจกลายเป็น

สาเหตุประการหนึ่ง ทำให้คนกระทำผิดกฎหมายด้วยความไม่รู้ ซึ่งเหตุดังกล่าวไม่สามารถนำมาอ้างเป็นเหตุในการไม่รับผิดชอบได้ เนื่องจากเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ต้องรับทราบกฎหมาย ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับกฎหมายใด โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับการดำเนินชีวิตของประชาชน จะต้องตระหนักและให้ความสำคัญต่อการเผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบและเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุริย์ ทรงตริก ที่ได้ทำการศึกษา เรื่องปัญหาอุปสรรคในการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ไปสู่การปฏิบัติ พบว่า ควรมีการส่งเสริมประชาสัมพันธ์ให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไปมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กหากเนื้อหากฎหมายขาดความชัดเจนใช้ภาษาที่เป็นวิชาการเข้าใจยาก ก็ยิ่งทำให้เกิดความสับสน แต่ในส่วนเนื้อหาของมาตรา 26 (3) ของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่ามีความชัดเจนครอบคลุมและเข้าใจง่าย ผู้ศึกษามีความคิดเห็นว่า เนื้อหาของมาตรา 26 (3) มีความชัดเจน เข้าใจง่าย ก็คงไม่เป็นการยากที่จะสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนเกี่ยวกับมาตราดังกล่าว

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) และยอมรับว่าการมีกฎหมายดังกล่าวจะสนับสนุนส่งเสริมให้บิดามารดา ผู้ปกครองให้ความสนใจในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานมากยิ่งขึ้น โดยที่พระราชบัญญัติมาตรา 26 (3) มีความเกี่ยวข้องใกล้ชิดกับชีวิตประจำวัน หากประชาชนไม่ทราบถึงรายละเอียดของกฎหมายดังกล่าว อาจกระทำผิดกฎหมายโดยไม่รู้ตัว ผู้ปกครอง จึงมีความคิดเห็นว่า ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ มาตรา 26 (3) ให้ประชาชนได้รับทราบและมีความเข้าใจที่ถูกต้องนอกจากนี้ในส่วนของผู้ปกครองเองก็ควรปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายบรรลุถึงเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพในการปกป้องคุ้มครองเด็กให้ได้รับการอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และมีพัฒนาการที่เหมาะสม อันเป็นการส่งเสริมความมั่นคงของสถาบันครอบครัว รวมทั้งป้องกันมิให้เด็กถูกทารุณกรรม ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หรือถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม